

Teismo praktikos rinkinys

BENDROJO TEISMO (trečioji išplėstinė kolegija) SPRENDIMAS

2019 m. kovo 19 d.*

„Valstybės pagalba – Pašto sektorius – Grynųjų sąnaudų, patirtų vykdant universaliosios paslaugos įsipareigojimus, kompensavimas – Sprendimas, kuriuo pagalba pripažinta suderinama su vidaus rinka – Ieškinys dėl panaikinimo – Suinteresuotumas pareikšti ieškinį – Pareiga motyvuoti – Vienodas požiūris – Proporcingumas – Nuosavybės teisė – Laisvė užsiimti verslu“

Sujungtose bylose T-282/16 ir T-283/16

Inpost Paczkomaty sp. z o.o., įsteigta Krokuvoje (Lenkija), iš pradžių atstovaujama advokato T. Proć, vėliau – advokato M. Doktor,

ieškovė byloje T-282/16,

Inpost S.A., įsteigta Krokuvoje, atstovaujama advokato W. Knopkiewicz,

ieškovė byloje T-283/16,

prieš

Europos Komisiją, atstovaujamą K. Herrmann, K. Blanck ir D. Recchia,

atsakovę,

palaikomą

Lenkijos Respublikos, atstovaujamos B. Majczyna,

įstojusios į bylą šalies,

dėl pagal SESV 263 straipsnį pateiktų prašymų panaikinti 2015 m. lapkričio 26 d. Komisijos sprendimą C(2015) 8236 *final*, kuriame ji nepateikė prieštaravimų dėl priemonės, apie kurią pranešė Lenkijos valdžios institucijos, susijusios su bendrovei *Poczta Polska* suteikta pagalba kompensuojant grynąsias sąnaudas, patirtas jai vykdant universaliosios pašto paslaugos įsipareigojimus laikotarpiu nuo 2013 m. sausio 1 d. iki 2015 m. gruodžio 31 d.,

BENDRASIS TEISMAS (trečioji išplėstinė kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas S. Frimodt Nielsen, teisėjai V. Kreuschitz, I. S. Forrester, N. Póltorak ir E. Perillo (pranešėjas),

posėdžio sekretorė K. Guzdek, administratorė,

* Proceso kalba: lenkų.

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2018 m. balandžio 24 d. posėdžiui,

priima šį

Sprendimą

I. Ginčo aplinkybės ir taikytinos teisės pagrindinės nuostatos

- 1 *Poczta Polska* (toliau – PP) – tai Lenkijos akcinė bendrovė, kurios vienintelis akcininkas yra Lenkijos Respublikos valstybės išdas. Klostantis faktinėms aplinkybėms, kurios nagrinėjamos šioje byloje, ji iš esmės teikė universaliąsias pašto paslaugas ir pranešimų paslaugas ir tuo metu buvo pagrindinis jas teikiantis operatorius Lenkijoje.
- 2 Remiantis reikšmingomis EB sutarties nuostatomis, taikomomis šioje byloje ir susijusiomis su vidaus rinkos plėtra, nagrinėjamosioms paslaugoms, kaip, beje, dar ir dabar, buvo taikoma pasidalijamoji Europos Bendrijos, kuri dabar yra Europos Sąjunga, ir valstybių narių teisėkūros kompetencija.
- 3 Taigi, kiek tai susiję su Sąjungos teise, taikytinos normos buvo įtvirtintos 1997 m. gruodžio 15 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvoje 97/67/EB dėl Bendrijos pašto paslaugų vidaus rinkos plėtros bendrųjų taisyklių ir paslaugų kokybės gerinimo (OL L 15, 1998, p. 14; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 6 sk., 3 t., p. 71), iš dalies pakeistoje 2008 m. vasario 20 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2008/6/EB, iš dalies keičiančia Direktyvą 97/67/EB, siekiant visiško Bendrijos pašto paslaugų vidaus rinkos suformavimo (OL L 52, 2008, p. 3) (toliau – Pašto paslaugų direktyva).
- 4 Konkrečiai kalbant, kiek tai susiję su finansiniais padariniais, kuriuos gali lemti šio paslaugų sektoriaus liberalizavimas Sąjungos vidaus rinkoje, Pašto paslaugų direktyvos 7 straipsnio 3 dalyje dar ir dabar numatyta, kad tuo atveju, jeigu viešosios paslaugos išpareigojimai „sudaro nepagrįstai didelę finansinę naštą“, kuri tenka vien tik paskirtam šios paslaugos teikėjui, atitinkama valstybė narė gali įdiegti „mechanizmą, skirtą paskirstyti pareigų teikti universaliąsias paslaugas grynąsias sąnaudas tarp [įvairių] teikėjų“.
- 5 Pašto paslaugų direktyvos 7 straipsnio 4 dalyje numatyta, kad jei toks mechanizmas sukuriamas, suinteresuotoji valstybė narė gali „įsteigti kompensacijų fondą, finansuojamą iš [atitinkamų] paslaugų teikėjų <...> įmokų“. Remiantis Pašto paslaugų direktyvos 7 straipsnio 5 dalimi, įsteigdamas šį kompensacijų fondą ir nustatydamas to straipsnio 3 ir 4 dalyse numatytas finansinės įmokos dydį „valstybės narės turi užtikrinti, kad <...> būtų laikomasi skaidrumo, nediskriminavimo ir proporcingumo principų“.
- 6 Pašto paslaugų direktyvos I priedo B dalies antroje pastraipoje nurodyta, kad universaliosios paslaugos išpareigojimų grynųjų sąnaudų – tai visos sąnaudos, susijusios su universaliosios paslaugos teikimu. Šios sąnaudos yra lygios „[šios paslaugos] teikėjo grynųjų sąnaudų, kai jis dirba vykdydamas [nacionaliniame pašto įstatyme numatytus] įpareigojimus <...>, ir to paties pašto paslaugų teikėjo grynųjų sąnaudų, kai jis dirba nevykdydamas įpareigojimų teikti universaliąsias paslaugas, skirtum[ui]“.
- 7 Į Lenkijos teisę Pašto paslaugų direktyva buvo perkelta 2012 m. lapkričio 23 d. *ustawa Prawo pocztowe* (Pašto įstatymas) (2012 m. Dz. U., pozicija 1529; toliau – Lenkijos pašto įstatymas). Pagal jo 2 straipsnį paslaugos, kurias apima ši universalioji paslauga, šioje šalyje yra laiškų ir pašto siuntinių siuntimo paslaugos, taip pat siuntimo akliesiems paslaugos, kurių nevykdo paskirtas ūkio subjektas vykdydamas universaliosios paslaugos išpareigojimus. Teikiant universaliąją pašto paslaugą laiškų ir pašto siuntinių skirstymas ir platinimas turi būti vykdomas kiekvieną darbo dieną ir ne rečiau kaip penkias dienas per savaitę. Atitinkamų laiškų svoris negali viršyti 2 000 gramų, tačiau siuntiniai gali sverti iki 10 000 gramų (Lenkijos pašto įstatymo 45 ir 46 straipsniai).

- 8 Remiantis Lenkijos pašto įstatymu (178 straipsnio 1 dalis), Lenkijos pašto paslaugų reformą įgyvendinti iš pradžių trejų metų laikotarpiui, skaičiuojamam nuo 2013 m. sausio 1 d., buvo patikėta PP, kuriai buvo pavesta užtikrinti universaliosios pašto paslaugos teikimą visoje Lenkijos teritorijoje.
- 9 Nustačius šios reformos teisinį pagrindą, Lenkijos valdžios institucijos, naudodamosi, be kita ko, Pašto paslaugų direktyvoje (žr. šio sprendimo 3–6 punktus) suteiktomis galimybėmis, taip pat remdamosi Lenkijos pašto įstatymo reikšmingomis nuostatomis, 2014 m. birželio 10 d. pranešė Europos Komisijai apie pagalbos schemą, susijusią su, pirma, universaliosios paslaugos išipareigojimų grynųjų sąnaudų paskirstymo mechanizmu ir, antra, šį mechanizmą papildančio kompensacijų fondo įsteigimu.
- 10 Kompensacinis fondas iš dalies buvo finansuojamas iš įmokų, kurias atitinkami pašto operatoriai turėjo mokėti į šį fondą, ir iš dalies iš valstybės biudžeto. Konkrečiai kalbant, Lenkijos pašto įstatymo 108 straipsnio 2 dalyje numatyta pareiga mokėti įmokas buvo taikoma pašto operatoriams, teikiantiems lygiavertes universaliąsias paslaugas, tačiau jų už tai gaunamos metinės pajamos turėjo viršyti 1 mln. Lenkijos zlotų (PLN). Bet kuriuo atveju kiekvieno atitinkamo operatoriaus per metus mokėtina suma negalėjo viršyti 2 % jo pajamų, gautų teikiant šią universaliąją paslaugą, ribos (toliau – procentinė dalis, lemianti maksimalų įmokos dydį).
- 11 Šis mechanizmas, iš pradžių numatytas 2013–2026 m. laikotarpiui, raštu, kurį Lenkijos kompetentingos institucijos nusiuntė Komisijai 2015 m. sausio 5 d., galiausiai buvo apribotas 2013–2015 m. laikotarpiu (toliau – nacionalinė kompensavimo sistema arba nagrinėjama priemonė).
- 12 2015 m. lapkričio 26 d. Komisija, remdamasi 2015 m. liepos 13 d. Tarybos reglamento (ES) 2015/1589, nustatančio išsamias [SESV] 108 straipsnio taikymo taisykles (OL L 248, 2015, p. 9), 4 straipsnio 3 dalimi, nusprendė nereikšti prieštaravimų dėl nacionalinės kompensavimo sistemos, motyvuodama tuo, kad tai yra su vidaus rinka suderinama valstybės pagalba (toliau – ginčijamas sprendimas). Anot Komisijos, remiantis jos Pranešimo dėl Sąjungos bendrųjų nuostatų dėl valstybės pagalbos kompensacijos už viešąją paslaugą forma (2011 m.) (OL C 8, 2012, p. 15, toliau – Bendrosios nuostatos dėl BEP) 2.1–2.8 skirsniuose nustatytais kriterijais, nagrinėjama priemonė negali paveikti prekybos tiek, kad tai prieštarautų Sąjungos interesams. Be to, kompensacijų fondo veikimo principai nelemia didelių konkurencijos iškreipimų ir nenustato papildomų reikalavimų siekiant užtikrinti, kad prekybos plėtra nebūtų paveikta taip, kad tai neatitiktų Sąjungos interesų.
- 13 Ieškovės – tai, pirma, *Inpost Paczkomaty sp. z o.o.* ir, antra, *Inpost S.A.* Šios bendrovės priklauso Lenkijos grupei *Integer.pl S.A.*, kuri pagal Lenkijos pašto įstatymo 2 straipsnį padeda finansuoti šiuo įstatymu įsteigtą kompensacijų fondą, suteikiantį galimybę PP gauti atitinkamas kompensacijas (žr. šio sprendimo 9 punktą).

II. Procesas ir šalių reikalavimai

- 14 2016 m. gegužės 30 d. Bendrojo Teismo kanceliarija gavo ieškovių ieškinius, kuriems atitinkamai priskirti bylos numeriai T-282/16 ir T-283/16.
- 15 2016 m. rugsėjo 15 d. Bendrojo Teismo kanceliarija gavo raštą, kuriuo Lenkijos Respublika paprašė leisti įstoti į šias bylas palaikyti Komisijos reikalavimų.
- 16 2016 m. rugsėjo 27 d. Bendrojo Teismo kanceliarija gavo raštą, kuriuo Komisija paprašė sujungti šias bylas.
- 17 2016 m. spalio 28 d. nutartimis Bendrojo Teismo trečiosios kolegijos pirmininkas leido Lenkijos Respublikai įstoti į bylą.

- 18 2016 m. lapkričio 14 d. Bendrojo Teismo trečiosios kolegijos pirmininko nutartimi bylos T-282/16 ir T-283/16 buvo sujungtos pagal Bendrojo Teismo procedūros reglamento 68 straipsnį, kad būtų bendrai vykdomos rašytinė ir žodinė proceso dalys ir priimtas galutinis sprendimas.
- 19 2017 m. sausio 19 d. Lenkijos Respublika pateikė savo įstojimo į bylą paaiškinimą.
- 20 Teisėjo pranešėjo siūlymu Bendrasis Teismas (trečioji kolegija) nusprendė pradėti žodinę proceso dalį ir, taikydamas Procedūros reglamento 89 straipsnyje numatytas proceso organizavimo priemones, šalims raštu pateikė klausimus ir paprašė raštiškai į juos atsakyti; šalys tai padarė per nustatytus terminus.
- 21 Bendrojo Teismo trečiosios kolegijos siūlymu Bendrasis Teismas, remdamasis Procedūros reglamento 28 straipsniu, nusprendė perduoti bylą nagrinėti išplėstinei kolegijai.
- 22 Šalys buvo išklaustytos ir atsakė į Bendrojo Teismo žodžiu pateiktus klausimus per 2018 m. balandžio 24 d. posėdį.
- 23 Ieškovės Bendrojo Teismo prašo:
- panaikinti ginčijamą sprendimą,
 - priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.
- 24 Komisija ir Lenkijos Respublika Bendrojo Teismo prašo:
- atmesti ieškinius,
 - priteisti iš ieškovių bylinėjimosi išlaidas.

III. Dėl teisės

A. Dėl ginčo dalyko ir dėl ieškovių suinteresuotumo pareikšti ieškinį

- 25 Kalbant apie šio ginčo dalyką, reikia pažymėti, kad, priešingai, nei teigia ieškovės, nacionalinė kompensavimo sistema nėra susijusi su laikotarpiu po 2015 m. gruodžio 31 d., nes universaliųjų pašto paslaugų finansavimas 2016–2025 m. laikotarpiu nėra ginčijamo sprendimo dalykas (žr. ginčijamo sprendimo 2 ir 12 konstatuojamąsias dalis ir šio sprendimo 11 punktą).
- 26 Be to, reikia pabrėžti, kad atsakydamos į rašytinį Bendrojo Teismo klausimą, pateiktą taikant proceso organizavimo priemones, ieškovės nurodė, kad kompensacijų fondas nebuvo naudojamas nei 2014 m., nei 2015 m. ir kad „dėl to, jog [PP] faktiškai nepateikė prašymo, kuris leistų įgyvendinti šį mechanizmą [tais] metais <...>, ginčijamas sprendimas neturėjo ieškovėms nepalankių teisinių padarinių“. Vadinasi, kaip teigia ieškovės, jos neturi suinteresuotumo pareikšti ieškinį dėl ginčijamo sprendimo, kadangi jame nėra pateikta prieštaravimų dėl nagrinėjamos priemonės, kiek tai susiję su jos taikymu 2014 ir 2015 m., nes toks suinteresuotumas reiškia, kad pats ginčijamo akto panaikinimas gali turėti teisinių pasekmių ir kad dėl ieškinio baigties gali atsirasti nauda jį pareiškusiai šaliai (šiuo klausimu žr. 2015 m. rugsėjo 17 d. Sprendimo *Mory ir kt. / Komisija*, C-33/14 P, EU:C:2015:609, 55 punktą ir nurodytą jurisprudenciją).
- 27 Tokiomis aplinkybėmis darytina išvada, kad šie ieškiniai priimtini tik tiek, kiek ginčijamas sprendimas turėjo teisinių pasekmių ieškovėms 2013 m., nes kompensacijų fondas, dėl kurio priimta nagrinėjama priemonė, ir minėtas sprendimas neturėjo poveikio 2014 ir 2015 m.

B. Dėl esmės

- 28 Savo ieškinius ieškovės grindžia septyniais pagrindais, kurių pirmieji penki iš esmės siejami su SESV 106 straipsnio 2 dalies pažeidimu, nes nebuvo laikomasi Bendrųjų nuostatų dėl BESP ir Pašto paslaugų direktyvos 7 straipsnio, šeštasis – su Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos (toliau – Chartija) 16 ir 17 straipsnių pažeidimu, o paskutinis – su pareigos motyvuoti nesilaikymu.

1. Dėl pirmojo pagrindo, grindžiamo SESV 106 straipsnio 2 dalies pažeidimu, nes nebuvo laikomasi Pašto paslaugų direktyvos 7 straipsnio 2 dalies ir Bendrųjų nuostatų dėl BESP 19 punkto

- 29 Ieškovės iš esmės teigia, kad Komisija neturėjo nagrinėjamos priemonės pripažinti suderinama su vidaus rinka, nes Lenkijos teisės aktų leidėjui priimant sprendimą pavesti PP teikti nagrinėjamas universaliąsias pašto paslaugas nebuvo surengta nei viešųjų pirkimų procedūra, laikantis Sąjungos taisyklių dėl viešųjų pirkimų, nei bet kuriuo atveju procedūra, kurioje būtų paisoma skaidrumo, vienodo požiūrio ir nediskriminavimo principų.
- 30 Komisija ir Lenkijos Respublika ginčija šio pagrindo pagrįstumą. Be to, per teismo posėdį Komisija šiuo klausimu pridūrė, kad šio ieškovių pateikto pagrindo negalima pripažinti priimtinu, nes šis pagrindas susijęs tik su PP situacija ir specialiomis teisėmis.
- 31 Pašto paslaugų direktyvos 7 straipsnio 2 dalyje išdėstyta:

„Valstybės narės universaliųjų paslaugų teikimą gali užtikrinti pirkdamos šias paslaugas pagal taikomas viešųjų pirkimų taisykles ir nuostatus, įskaitant, kaip numatyta 2004 m. kovo 31 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvoje 2004/18/EB dėl viešojo darbų, prekių ir paslaugų pirkimo sutarčių sudarymo tvarkos derinimo, konkurencinio dialogo ar derybų procedūras, paskelbiant skelbimą apie pirkimą arba jo nepaskelbiant.“

- 32 Nagrinėjamu atveju neiginčijama, kad Lenkijos pašto įstatymu bendrovei PP buvo pavesta teikti universaliąsias pašto paslaugas, Lenkijos valdžios institucijoms prieš tai nesurengus viešųjų pirkimų procedūros.
- 33 Vis dėlto, kaip teisingai pažymi Komisija ir Lenkijos Respublika, Pašto paslaugų direktyvos 7 straipsnio 2 dalimi atitinkama valstybė narė neįpareigojama taikyti viešųjų pirkimų procedūros siekiant atrinkti ūkio subjektą, kuriam bus pavesta teikti universaliąją pašto paslaugą, nes tai yra tik jų teisė, kaip numatyta šioje nuostatoje, kurioje teigiama, kad „valstybės narės gali užtikrinti“.
- 34 Tokį pažodinį Pašto paslaugų direktyvos 7 straipsnio 2 dalies aiškinimą patvirtina sisteminis aiškinimas, atsižvelgiant, be kita ko, į Direktyvos 2008/6 23 konstatuojamąją dalį, kuri suformuluota taip:

„[V]alstybėms narėms reikėtų suteikti daugiau lankstumo nustatant veiksmingiausią ir tinkamiausią mechanizmą universaliųjų paslaugų teikimui garantuoti, laikantis objektyvumo, skaidrumo, nediskriminavimo, proporcingumo ir mažiausio rinkos iškraipymo principų, [arba paliekant] universaliųjų paslaugų teikimą rinkos jėgoms, [arba paskiriant] vieną arba kelias įmones skirtingiems universaliųjų paslaugų elementams ar paslaugoms skirtingose teritorijos dalyse teikti, [arba paskelbiant] viešųjų pirkimų konkursą.“

- 35 Tuo remiantis darytina išvada, kad viešųjų pirkimų procedūra yra tik viena iš galimybių, kuriomis gali pasinaudoti atitinkama valstybė narė, be kita ko, su sąlyga, kad pasirenkant bus laikomasi skaidrumo, vienodo požiūrio ir nediskriminavimo principų. Be to, šis aiškinimas atitinka tą, kurį Komisija pateikė

Bendrųjų nuostatų dėl BESP 56 punkte, kuriame ji pripažino, jog atitinkama valstybė narė turi galimybę „netaikydama konkurso procedūros pavesti viešųjų paslaugų teikėjui teikti BESP nerezervuotoje rinkoje <...>“.

- 36 Ieškovės neginčija „teisės aktuose įtvirtinto [PP paskyrimo universaliųjų pašto paslaugų teikėjų] teisėtumo“, o iš esmės tik teigia, kad ją paskiriant buvo nesilaikoma skaidrumo, vienodo požiūrio ir proporcingumo reikalavimų, nes 2012 m. gruodžio mėn. „Lenkijos valdžios institucijos priėmė [Lenkijos pašto įstatymą] visiškai kitokiomis sąlygomis nei tos, dėl kurių buvo viešai konsultuotasi 2010 m. [rugsėjo mėn.], visų pirma kiek tai susiję su grynųjų sąnaudų finansavimo normos padidinimu nuo 1 iki 2 % pajamų“.
- 37 Vis dėlto konstatuotina, kad tokie argumentai nesusiję su PP paskyrimo vienintele universaliųjų paslaugų teikėja trejų metų laikotarpiui nuo 2013 m. sausio 1 d. metodu ar procedūra, bet jais siekiama užginčyti, beje, užbėgant už akių antrajam pagrindui, metodą, pagal kurį Lenkijos valdžios institucijos galiausiai apskaičiavo ir nustatė atitinkamą kompensavimo normą. Todėl, kiek šie argumentai grindžiami skaidrumo, vienodo požiūrio ir nediskriminavimo reikalavimais, juos reikia atmesti kaip netinkamus.
- 38 Be to, neginčytina, kad PP paskyrimas universaliųjų pašto paslaugų teikėja konkrečiam laikotarpiui jau buvo numatytas vykdant viešas konsultacijas 2010 m. rugsėjo mėn., kurios buvo reikšmingo nacionalinio teisėkūros proceso dalis. Bet kuriuo atveju darytina išvada, kad, kiek tai susiję su universaliųjų pašto paslaugų teikėjo pasirinkimu, ieškovės neturi pagrindo teigti, kad 2012 m. pašto įstatymas buvo priimtas sąlygomis, kurios „visiškai skyrėsi“ nuo tų, dėl kurių buvo viešai konsultuojamasi 2010 m. rugsėjo mėn., siekdamas įrodyti skaidrumo, vienodo požiūrio ir nediskriminavimo reikalavimų pažeidimą.
- 39 Galiausiai vien to, kad PP tiesiogiai ir vien per teisėkūros procedūrą buvo paskirta universaliųjų pašto paslaugų teikėja, nepakanka siekiant įrodyti skaidrumo, vienodo požiūrio ir nediskriminavimo principų pažeidimą. Šiuo aspektu reikia pažymėti, kad Lenkijos pašto įstatymas buvo paskelbtas 2012 m. gruodžio 29 d. šios šalies oficialiajame leidinyje ir kad Lenkijos Respublika galėjo, pasinaudodama plačia diskrecija apibrėžti universaliosios paslaugos mastą (žr. 2017 m. gruodžio 20 d. Sprendimo *Comunidad Autónoma del País Vasco ir kt. / Komisija*, C-66/16 P–C-69/16 P, EU:C:2017:999, 69 ir 70 punktus ir nurodytą jurisprudenciją) ir laikydamasi Bendrųjų nuostatų dėl BESP 15 punkto, nustatyti akto, kuriuo paskirtai įmonei pavedama administruoti bendrosios ekonominės svarbos paslaugą (BESP), teisinę formą.
- 40 Tas pats pasakytina tuo atveju, kai paskirtoji universaliosios paslaugos teikėja, kaip šiuo atveju, yra valstybinė įmonė, kurios „100 % akcijų priklauso valstybei“. Vien aplinkybė, kad ši teikėja yra valstybinė įmonė, nepaneigia to, kad ji buvo paskirta laikantis principų, pagal kuriuos turi būti suteiktas įgaliojimas teikti universaliąją paslaugą ir kurie pripažinti jurisprudencijoje (šiuo klausimu žr. 2008 m. vasario 12 d. Sprendimo *BUPA ir kt. / Komisija*, T-289/03, EU:T:2008:29, 161 ir paskesnius punktus).
- 41 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, ir nesant reikalo nuspręsti dėl šio pagrindo priimtimumo klausimo, kurį per posėdį pateikė Komisija, pirmąjį pagrindą bet kuriuo atveju reikia atmesti kaip nepagrįstą.

2. Dėl antrojo pagrindo, grindžiamo SESV 106 straipsnio 2 dalies pažeidimu, nes Bendrųjų nuostatų dėl BESP 14 ir 60 punktuose numatytos sąlygos buvo klaidingai pripažintos įvykdytomis

- 42 Antrajame pagrinde ieškovės pateikia du atskirus kaltinimus. Pirma, jos tvirtina, kad šiuo atveju nebuvo laikomasi reikalavimų viešai konsultuotis, įtvirtintų Bendrųjų nuostatų dėl BESP 14 punkte. Lenkijos pašto įstatymo projektas labai skyrėsi nuo pirminio projekto, dėl kurio buvo viešai konsultuojamasi 2010 m. rugsėjo mėn., nes iki to laiko įmokos dydis padidėjo nuo 1 iki 2 % atitinkamų pajamų. Taigi, nesurengus naujų konsultacijų, o jos turėjo būti surengtos remiantis Bendrųjų nuostatų dėl BESP

14 punktu, toks teisės akto pakeitimas buvo padarytas Lenkijos valdžios institucijoms tinkamai neatsižvelgus į kitų nei PP pašto operatorių interesus ir su universaliąja paslauga susijusius poreikius. Antra, ieškovės mano, kad nebuvo laikomasi Bendrųjų nuostatų dėl BESP 60 punkte numatytų skaidrumo reikalavimų, nes Komisija ginčijamame sprendime nekonstatavo, kad viešų konsultacijų rezultatai buvo paskelbti internete ar pasitelkiant kokią nors kitą tinkamą paskelbimo priemonę.

- 43 Komisija ir Lenkijos Respublika ginčija šių argumentų pagrįstumą. Per teismo posėdį Komisija taip pat teigė, kad šį pagrindą reikia laikyti nepriimtiniu, nes jis nėra susijęs nei tiesiogiai, nei konkrečiai su kurios nors iš ieškovių situacija.

a) Dėl pirmo kaltinimo

- 44 Kalbant apie pirmą kaltinimą, iš pradžių reikia priminti, kad naudodamasi diskrecija pagal SESV 106 straipsnio 2 dalį Komisija gali priimti elgesio taisykles, kad būtų nustatyti kriterijai, kuriais remdamasi ji ketina įvertinti valstybių narių planuojamų pagalbos priemonių, susijusių su BESP administravimu, suderinamumą su vidaus rinka. Priimdama tokias elgesio taisykles, kaip Bendrosios nuostatos dėl BESP, ir viešai paskelbdama, kad nuo šio momento taikys jas atvejams, susijusiems su šiomis taisyklėmis, Komisija apriboja savo diskreciją ir iš principo negali nukrypti nuo šių taisyklių, nes priešingu atveju jai gali būti skirta sankcija už bendrųjų teisės principų, pavyzdžiui, vienodo požiūrio ar teisėtų lūkesčių apsaugos, pažeidimą (šiuo klausimu žr. 2016 m. kovo 8 d. Sprendimo *Graikija / Komisija*, C-431/14 P, EU:C:2016:145, 68 ir 70 punktus; 2016 m. liepos 19 d. Sprendimo *Kotnik ir kt.*, C-526/14, EU:C:2016:570, 38–40 punktus ir nurodytą jurisprudenciją ir 2014 m. liepos 16 d. Sprendimo *Zweckverband Tierkörperbeseitigung / Komisija*, T-309/12, nepaskelbtas Rink., EU:T:2014:676, 212 punktą).

- 45 Bendrųjų nuostatų dėl BESP 14 punktas suformuluotas taip:

„Pagal šiame pranešime nustatytus principus valstybės narės turi įrodyti, kad tinkamai atsižvelgė į atitinkamus viešosios paslaugos poreikius: surengė viešas konsultacijas arba ėmėsi kitų tinkamų priemonių, kad būtų atsižvelgta į paslaugų gavėjų ir teikėjų interesus. Ši nuostata netaikoma, kai akivaizdu, kad naujos konsultacijos neduos jokios didelės papildomos naudos, lyginant su neseniai rengtomis konsultacijomis.“

- 46 Iš šios nuostatos formuluotės aiškiai matyti, kad surengti viešas konsultacijas neprivaloma, nes tokia procedūra yra tik viena iš tinkamų priemonių, kurių valstybė narė gali imtis, kad būtų atsižvelgta į atitinkamus viešosios paslaugos poreikius ir paslaugos gavėjų ir teikėjų interesus.

- 47 Be to, per 2010 m. rugsėjo mėn. viešas konsultacijas ieškovės galėjo pareikšti savo pastabas dėl sąlygų, susijusių su kompensacijų fondo veikimu, ir visų pirma nesutikimą su 1 % dydžio įmoka, t. y. su mažesne nei 2 % norma.

- 48 Taigi, kadangi ieškovės galėjo išreikšti savo nesutikimą su mažesne norma nei ta, kuri galiausiai buvo nustatyta, teigdamos, kad jos mano, jog ji jau buvo per didelė, naujos konsultacijos šiuo aspektu nebūtų suteikusios „jokios didelės papildomos naudos“, kaip tai suprantama pagal Bendrųjų nuostatų dėl BESP 14 punktą. Be to, aplinkybė, kad kompetentingos nacionalinės institucijos paskui nesutiko su ieškovių argumentais, nereiškia, kad šios bendrovės šiuo konkrečiu klausimu negalėjo pareikšti pastabų (šiuo klausimu pagal analogiją žr. 2014 m. gruodžio 12 d. Sprendimo *Crown Equipment (Suzhou) ir Crown Gabelstapler / Taryba*, T-643/11, EU:T:2014:1076, 43 punktą ir nurodytą jurisprudenciją).

- 49 Vadinas, 2010 m. rugsėjo mėn. viešos konsultacijos yra „tinkama priemonė“, kaip ji suprantama pagal Bendrųjų nuostatų dėl BESP 14 punktą, be kita ko, leidusi ieškovėms pareikšti savo nuomonę, o atitinkamai valstybei narei tinkamai atsižvelgti į jų, kaip paslaugos teikėjų, interesus.

- 50 Tokiomis aplinkybėmis ginčijamo sprendimo 122 konstatuojamojoje dalyje Komisija galėjo nepadarydama teisės ar vertinimo klaidos laikytis nuomonės, kad Lenkijos Respublika iš esmės atsižvelgė į šios paslaugos poreikius, nes pareigos, kurios PP buvo suteiktos Lenkijos pašto įstatymu, atitiko paslaugos reikalavimus, apibrėžtus Pašto paslaugų direktyvoje, kurių laikantis bet kuriuo atveju buvo surengtos viešos konsultacijos pagal Bendrųjų nuostatų dėl BESP 14 punktą.
- 51 Galiausiai, šios išvados nepaneigia ieškovių argumentai, susiję su, pirma, tuo, kad „įmokų viršutinės ribos padidinimu iki 2 % buvo siekiama tik išvengti valstybės biudžeto lėšų prašymo“, ir, antra, tuo, kad siuntų pristatymo paslaugų operatoriai taip pat turėjo prisidėti prie kompensacijų fondo finansavimo. Šiuo aspektu pakanka konstatuoti, kad tokie argumentai neturi reikšmės nagrinėjant pirmą kaltinimą, grindžiamą Bendrųjų nuostatų dėl BESP 14 punkte nustatytų procedūros skaidrumo reikalavimų nesilaikymu.
- 52 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia atmesti šio antrojo pagrindo pirmą kaltinimą.

b) Dėl antro kaltinimo

- 53 Kalbant apie antrą kaltinimą, reikia priminti Bendrųjų nuostatų dėl BESP 60 punkto formuluotę:

„Dėl kiekvienos BESP kompensacijos, kuri patenka į šio pranešimo taikymo sritį, atitinkama valstybė narė turi internetu arba kitu tinkamu būdu paskelbti tokią informaciją:

- a) viešų konsultacijų ar kitų tinkamų priemonių, minėtų [14] punkte, rezultatus,

<...>“

- 54 Šiuo aspektu pakanka pažymėti, kad Komisija ginčijamo sprendimo 158 konstatuojamojoje dalyje nepadarydama faktinės klaidos konstatavo, jog Lenkijos pašto įstatymas buvo paskelbtas. Be to, priešingai, nei tvirtina ieškovės, Bendrųjų nuostatų dėl BESP 60 punkte nėra nustatyta valstybių narių pareiga atskirai paskelbti viešų konsultacijų rezultatus. Galiausiai, iš šio sprendimo 46–50 punktuose išdėstytų aplinkybių matyti, kad Komisija pagrįstai galėjo laikytis nuomonės, jog buvo paisoma Bendrųjų nuostatų dėl BESP 14 punkte nustatytų skaidrumo reikalavimų, todėl ginčijamo sprendimo 160 konstatuojamojoje dalyje padarytoje atitinkamoje jos išvadoje nėra klaidos.
- 55 Taigi, atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, taip pat turi būti atmestas antras kaltinimas ir atitinkamai reikia atmesti visą antrąjį pagrindą, nesant reikalo nuspręsti dėl jo priimtumo.

3. Dėl trečiojo pagrindo, grindžiamo, pirma, SESV 106 straipsnio 2 dalies pažeidimu, nes Komisija pažeidė Bendrųjų nuostatų dėl BESP 52 punktą, ir, antra, Pašto paslaugų direktyvos 7 straipsnio 1, 3–5 dalių pažeidimu

- 56 Trečiajame pagrinde ieškovės tvirtina, kad Komisija pažeidė Bendrųjų nuostatų dėl BESP 52 punktą ir Pašto paslaugų direktyvos 7 straipsnio 1, 3–5 dalis. Kompensacijų fondo taisyklės iš esmės yra diskriminacinės, neproporcingos ir priimtose pagal neskaidrią procedūrą. Be to, jos mano, kad Komisija neatliko tinkamo nagrinėjimo tam, kad būtų nustatyta, ar dėl universaliosios paslaugos išsipareigojimų PP patyrė grynųjų sąnaudų ir ar jie šiai įmonei reiškė „nepagrįstai didelę“ finansinę naštą, kaip tai suprantama pagal Pašto paslaugų direktyvos 7 straipsnio 3 dalį.
- 57 Iš pradžių reikia priminti, kad iš ginčijamo sprendimo matyti, jog pašto operatorių, kurie turi prisidėti prie kompensacijų fondo finansavimo, įmokos dydis nustatytas kaip tam tikra reikšmingos jų apyvartos procentinė dalis. Apyvarta, į kurią atsižvelgiama, yra ta, kuri referenciniais metais gaunama teikiant universaliąją paslaugą (universaliosios paslaugos teikėjo atveju) ir lygiavertes paslaugas (universaliosios paslaugos teikėjo ir visų kitų pašto operatorių, turinčių prisidėti prie kompensacijų fondo finansavimo,

atveju). Vis dėlto pašto operatoriai, kurių reikšminga apyvarta referenciniais metais nesiekia 1 mln. PLN, yra atleidžiami nuo pareigos finansuoti kompensacijų fondą. Procentinė dalis, lemianti maksimalų įmokos dydį, yra vienoda visiems operatoriams, turintiems prisidėti prie kompensacijų fondo finansavimo, tačiau ji negali viršyti 2% reikšmingos jų apyvartos. Ši procentinė dalis apskaičiuojama pagal santykį tarp, pirma, bendros kompensacijų sumos, kuri turi būti sumokėta universaliosios paslaugos teikėjui, ir, antra, visos reikšmingos apyvartos, kurią referenciniais metais realizavo visi operatoriai, turintys prisidėti prie kompensacijų fondo finansavimo (ginčijamo sprendimo 164, 165 ir 170 konstatuojamosios dalys).

- 58 Remiantis Lenkijos pašto įstatymu, bendra kompensacijos suma apskaičiuojama Lenkijos pašto reguliavimo institucijos (toliau – UKE) sprendime, nepriklausomam ekspertui patikrinus apskaičiavimą ir PP pateiktus pagrindžiamuosius apskaitos dokumentus (ginčijamo sprendimo 18 konstatuojamoji dalis). Šiuo aspektu PP universaliosios paslaugos išpareigojimų grynosios sąnaudos suteikia teisę į kompensaciją tik jeigu universalioji paslauga iš tikrųjų lėmė apskaitinius nuostolius (ginčijamo sprendimo 16 konstatuojamoji dalis). Jei PP turi būti sumokėta kompensacija, UKE taip pat nustato individualią kompensacijos sumą kiekvienam pašto operatoriui, turinčiam prisidėti prie fondo finansavimo (ginčijamo sprendimo 19 konstatuojamoji dalis).
- 59 Atsižvelgdama į šias taisykles Komisija nusprendė, kad metodas, pagal kurį buvo apskaičiuojama kompensacijos suma, į kurią turėjo teisę PP, atitinka Bendrųjų nuostatų dėl BESP reikalavimus, nes PP gauna kompensaciją tik jeigu jos universaliosios paslaugos išpareigojimai lemia grynąsias sąnaudas ir reiškia nepagrįstai didelę naštą (ginčijamo sprendimo 152 konstatuojamoji dalis). Komisija taip pat padarė išvadą, kad kompensacijos dydis ir maksimalią įmoką lemianti procentinė dalis atitinka nediskriminavimo ir proporcingumo principus (ginčijamo sprendimo 166 ir 171 konstatuojamosios dalys). Be to, Komisija konstatavo, kad kompensacijų fondo taisyklės yra skaidrios, nes jos buvo iš anksto paskelbtos Lenkijos pašto įstatyme (ginčijamo sprendimo 176 konstatuojamoji dalis).
- 60 Todėl Komisija priėjo prie išvados, kad nagrinėjama priemonė nesukelia didelių konkurencijos iškreipimų ir yra suderinama su valstybės pagalbos taisyklėmis (ginčijamo sprendimo 177 konstatuojamoji dalis).

a) Dėl trečiojo pagrindo apimties ir dėl jo veiksmingumo, atsižvelgiant į kaltinimą, kad buvo pažeistas Pašto paslaugų direktyvos 7 straipsnis

- 61 Trečiajame pagrinde ieškovės, be kita ko, tvirtina, kad Komisija pažeidė Pašto paslaugų direktyvos 7 straipsnio 1, 3–5 dalis.
- 62 Komisija prašo atmesti visą šį pagrindą. Konkrečiai kalbant, ji tvirtina, kad trečiasis pagrindas yra netinkamas, kiek jis siejamas su galimu Pašto paslaugų direktyvos 7 straipsnio pažeidimu. Iš tiesų, atsižvelgiant į valstybės pagalbos priemonių suderinamumo kontrolės turinį ir mastą, Komisija turi taikyti tik specialias šios srities taisykles, neprivalėdama patikrinti priemonės, apie kurią pranešta, suderinamumo su kitomis Sąjungos taisyklėmis, šiuo atveju – su Pašto paslaugų direktyva.
- 63 Šiuo klausimu reikia priminti, kad kai Komisija taiko valstybės pagalbos priemonių kontrolės procedūrą, remiantis bendrąja Sutarties logika ji privalo užtikrinti valstybės pagalbą reglamentuojančių nuostatų ir kitų su valstybės pagalba nesusijusių specialiųjų nuostatų nuoseklumą ir vertinti atitinkamos pagalbos suderinamumą su šiomis specialiomis nuostatomis (žr. 2014 m. gruodžio 3 d. Sprendimo *Castelnuovo Energia / Komisija*, T-57/11, EU:T:2014:1021, 181 punktą ir nurodytą jurisprudenciją).
- 64 Vis dėlto tokia pareiga Komisijai tenka tik tuo atveju, kai kalbama apie pagalbos teikimo sąlygas, kurios yra taip neatskiriamai susijusios su pagalbos tikslu, kad neįmanoma jų nagrinėti atskirai. Kita vertus, tokia pareiga jai nenumatyta, kai kalbama apie pagalbos sąlygas ar elementus, kurie, nors ir yra pagalbos

dalį, gali būti laikomi nereikalingais jos tikslui pasiekti arba tam, kad ji veiktų (žr. 2014 m. gruodžio 3 d. Sprendimo *Castelnuovo Energia / Komisija*, T-57/11, EU:T:2014:1021, 182 punktą ir nurodytą jurisprudenciją).

- 65 Iš tiesų, per vykstančią valstybės pagalbos kontrolės procedūrą Komisijos pareiga priimti galutinę poziciją dėl Sąjungos teisės nuostatų, nesusijusių su SESV 107 ir 108 straipsniais, prireikus aiškinamais atsižvelgiant į SESV 106 straipsnį, pažeidimo, nepaisant atitinkamos pagalbos sąlygų ir tikslo tarpusavio ryšio, prieštarautų, pirma, procesinėms taisyklėms ir garantijoms (iš dalies labai skirtingoms ir sukeliančioms skirtingų teisinių pasekmių), kurios būdingos procedūroms, specialiai numatytoms minėtų nuostatų taikymo kontrolei, ir, antra, administracinės procedūros ir teisių gynimo priemonių autonomijos principui. Tokia pareiga taip pat prieštarautų SESV 106 straipsnio 2 dalyje nustatytai nuo Sutarties taisyklių nukrypti leidžiančiai nuostatai, kuri niekada neturėtų poveikio, jei jos taikymas tuo pačiu metu turėtų užtikrinti visišką taisyklių, nuo kurių ji leidžia nukrypti, laikymąsi (žr. 2014 m. gruodžio 3 d. Sprendimo *Castelnuovo Energia / Komisija*, T-57/11, EU:T:2014:1021, 183 punktą ir nurodytą jurisprudenciją).
- 66 Taigi, jeigu atitinkamos pagalbos teikimo sąlygos yra neatsiejamos nuo jos tikslo, jos suderinamumą su nuostatomis, nesusijusiomis su valstybės pagalba, Komisija turi vertinti vykdydama SESV 108 straipsnyje numatytą procedūrą, o šis vertinimas gali baigtis atitinkamos pagalbos pripažinimu nesuderinama su vidaus rinka. Kita vertus, jeigu atitinkamos pagalbos teikimo sąlygas galima atskirti nuo jos tikslo, Komisija, vykdydama SESV 108 straipsnyje numatytą procedūrą, neprivalo vertinti jos suderinamumo su nuostatomis, nesusijusiomis su valstybės pagalba (žr. 2014 m. gruodžio 3 d. Sprendimo *Castelnuovo Energia / Komisija*, T-57/11, EU:T:2014:1021, 184 punktą ir nurodytą jurisprudenciją).
- 67 Be to, taip pat reikia priminti, kad jau buvo nuspręsta, jog dėl pagalbos finansavimo būdo visa atitinkama valstybės pagalbos schema gali būti nesuderinama su vidaus rinka, todėl tokiu atveju Komisija privalo išnagrinėti pagalbą atsižvelgdama ir į tai, kokį ekonominį ir finansinį poveikį gali turėti jos finansavimas (šiuo klausimu žr. 2011 m. liepos 21 d. Sprendimo *Alcoa Trasformazioni / Komisija*, C-194/09 P, EU:C:2011:497, 48 punktą).
- 68 Šiuo atveju reikia konstatuoti, kad nagrinėjama pagalbos priemonė siekiama padengti PP vykdomų universaliosios paslaugos įsipareigojimų grynąsias sąnaudas, panaudojant kompensacijų fondą, finansuojamą iš įmokų, kurias privalo mokėti tam tikri pašto operatoriai.
- 69 Ginčijamo sprendimo 163 konstatuojamojoje dalyje Komisija padarė aiškia išvadą, kad reikia išsamiai išnagrinėti kompensacijų fondo taisykles siekiant įvertinti nagrinėjamos pagalbos priemonės suderinamumą. Konkrečiai kalbant, ji laikėsi nuomonės, jog „ypač svarbu tai, kad būtų nustatytos tinkamo dydžio pašto operatorių įmokos (t. y. kad jos būtų proporcingos ir nediskriminuojančios)“ (ginčijamo sprendimo 163 konstatuojamoji dalis).
- 70 Be to, ginčijamo sprendimo dalyje, susijusioje su nagrinėjamos priemonės suderinamumo vertinimu, pati Komisija aiškiai kalbėjo ne tik apie Pašto paslaugų direktyvą, bet ir apie nagrinėjamos priemonės suderinamumą su šia direktyva (ginčijamo sprendimo 122, 137, 139, 152 ir 163 konstatuojamosios dalys).
- 71 Todėl, priešingai, nei teigia Komisija, kompensacijų fondui veikti reikalingo finansavimo sąlygos yra neatsiejamos nuo pačios pagalbos tikslo, t. y. siekio atlyginti PP už jos vykdomus universaliosios paslaugos įsipareigojimus. Vadinas, nepakenkiant kontrolės, kurią Komisija nagrinėjamu atveju turėjo atlikti šiuo atžvilgiu, apimčiai, reikia atmesti jos argumentus, kad trečiasis pagrindas yra netinkamas, kiek jis siejamas su Pašto paslaugų direktyvos 7 straipsnio pažeidimu.

72 Todėl reikia išnagrinėti visą trečiąjį pagrindą, kurį iš esmės sudaro keturios dalys. Pirmoje dalyje ieškovės teigia, kad Komisija pažeidė nediskriminavimo principą ir kitas nuostatas, kai nusprendė, jog maksimalią įmoką lemiančią procentinę dalį galima vienodai taikyti ir universaliųjų paslaugų teikėjams, ir lygiaverčių paslaugų teikėjams (žr. ginčijamo sprendimo 166 konstatuojamąją dalį). Antroje dalyje ieškovės tvirtina, kad Komisija pažeidė proporcingumo principą, kai nusprendė, jog maksimalią įmoką lemianti procentinė dalis ir 1 mln. PLN dydžio pajamų riba buvo tinkamos (žr. ginčijamo sprendimo 168 ir 171 konstatuojamąsias dalis). Trečioje dalyje ieškovės kritikuoja Komisijos išvadą, kad kompensacijų fondo mechanizmas buvo skaidrus (žr. ginčijamo sprendimo 176 konstatuojamąją dalį). Ketvirtoje dalyje ieškovės tvirtina, kad Komisija suklydo, kai, pirma, tinkamai neišnagrinėjo priemonės, siekdama nustatyti, ar dėl universaliosios paslaugos įsipareigojimų PP patyrė grynųjų sąnaudų ir ar jie šiai įmonei reiškė „nepagrįstai didelę“ finansinę našta, ir, antra, padarė išvadą, kad PP patirti nuostoliai reiškė tokią nepagrįstai didelę finansinę našta (ginčijamo sprendimo 152 konstatuojamoji dalis).

b) Dėl pirmos dalies, siejamos su tariamai diskriminaciniu maksimalią įmoką lemiančios procentinės dalies pobūdžiu

73 Ieškovės iš esmės tvirtina, kad Komisija padarė vertinimo klaidą, kai nusprendė, jog maksimalią įmoką lemiančios procentinės dalies vienodas taikymas ir universaliųjų paslaugų teikėjams, ir lygiaverčių paslaugų teikėjams atitinka nediskriminavimo principą (ginčijamo sprendimo 166 konstatuojamoji dalis). Taip Komisija pažeidė Bendrųjų nuostatų dėl BESP 52 punktą, Pašto paslaugų direktyvos 7 straipsnio 3–5 dalis ir nediskriminavimo principą.

74 Grįsdamos šią pirmą dalį ieškovės nurodo du argumentus. Pirma, jos teigia, kad universaliųjų paslaugų teikėjų ir lygiaverčių paslaugų teikėjų padėtis nėra panaši, todėl maksimalią įmoką lemiančios procentinės dalies vienodas taikymas pažeidžia nediskriminavimo principą. Antra, ieškovės tvirtina, kad pašto paslaugų teikėjų, teikiančių greitojo siuntų pristatymo paslaugas, padėtis yra panaši į pašto operatorių, turinčių prisidėti prie kompensacijų fondo finansavimo, padėti, todėl jų atleidimas nuo pareigos finansuoti šį fondą pažeidžia nediskriminavimo principą.

75 Nagrinėjamu atveju, tiek iš ginčijamo sprendimo 163 konstatuojamosios dalies, kurioje taikomas Bendrųjų nuostatų dėl BESP 52 punktas, tiek iš Pašto paslaugų direktyvos 7 straipsnio 5 dalies matyti, kad pašto operatoriai, turintys prisidėti prie kompensacijų fondo finansavimo, turi būti nustatyti laikantis nediskriminavimo principo.

76 Šiuo atžvilgiu pagal suformuotą jurisprudenciją nediskriminavimo principas, kuris dar vadinamas vienodo požiūrio principu, kaip Sąjungos teisės bendrasis principas, reikalauja, kad panašios situacijos nebūtų vertinamos skirtingai, o skirtingos – vienodai, nebent toks požiūris būtų objektyviai pagrįstas. Skirtingų situacijų panašumą reikia vertinti atsižvelgiant į visus joms būdingus veiksniai. Šiuos veiksniai reikia nustatyti ir įvertinti atsižvelgiant visų pirma į Sąjungos akto, kuriame įtvirtintas atitinkamas skirtumas, dalyką ir tikslą. Be to, reikia atsižvelgti į srities, kurioje priimtas atitinkamas aktas, principus ir tikslus (žr. 2014 m. gruodžio 12 d. Sprendimo *Banco Privado Português ir Massa Insolvente do Banco Privado Português / Komisija*, T-487/11, EU:T:2014:1077, 139 punktą ir nurodytą jurisprudenciją).

77 Pirma, kiek tai susiję su nagrinėjamos priemonės tikslu, neginčijama, kad ja siekiama kompensuoti PP grynąsias sąnaudas, kurių ji patiria vykdydama universaliosios paslaugos įsipareigojimus, ir šią kompensaciją finansuoti iš kompensacijų fondo, prie kurio finansavimo turi prisidėti tam tikri pašto operatoriai (ginčijamo sprendimo 12 konstatuojamoji dalis).

78 Antra, norint nustatyti, iš kurių įmonių gali būti pareikalauta mokėti įmokas į kompensacijų fondą, reikia pažymėti, kad Pašto paslaugų direktyvos 27 konstatuojamojoje dalyje numatyta, jog valstybės narės turėtų įvertinti, ar, naudotojo požiūriu, šių įmonių teikiamos paslaugos, atsižvelgiant į jų

ypatybes, įskaitant pridėtinės vertės ypatybes bei paslaugų paskirtį ir kainodarą, gali būti laikomos paslaugomis, priskiriamomis universaliųjų paslaugų sričiai, nes jos gali pakankamu mastu pakeisti universaliąsias paslaugas.

- 79 Atsižvelgiant į šiuos principus reikia išsiaiškinti, pirma, ar universaliosios paslaugos teikėjo ir lygiaverčių paslaugų teikėjų padėtis yra panaši ir, antra, ar pašto operatorių, turinčių prisidėti prie kompensacijų fondo finansavimo, ir pašto paslaugų teikėjų, teikiančių greitojo siuntų pristatymo paslaugas, padėtis yra panaši.

1) Dėl universaliosios paslaugos operatoriaus ir lygiaverčių paslaugų operatorių panašumo

- 80 Ieškovės tvirtina, kad maksimalią įmoką lemiančios procentinės dalies vienodas taikymas ir universaliosios paslaugos operatoriams, ir lygiaverčių paslaugų teikėjams yra diskriminacinis, nes jų padėtis skiriasi.
- 81 Taip visų pirma yra tuomet, kai rinkoje, kurioje veikia universaliosios paslaugos teikėjai, galiausiai yra tik vienas operatorius, šiuo atveju PP, taigi ji nėra iš tikrųjų konkurencinė, skirtingai nuo rinkos, į kurią gali patekti lygiaverčių paslaugų teikėjai ir kuriose jie gali vykdyti savo veiklą. Administruodama jai pavestą universaliąją paslaugą PP gauna proporcingai daugiau pajamų, palyginti su tomis, kurias ji gauna teikdama lygiavertes paslaugas, kurios dėl konkurencijos gali duoti tik daug mažesnę pelną. Taigi šiose dviejuose skirtingose rinkose atitinkamiems operatoriams negali būti taikomas toks pats įmokos dydis. Kompensacijų fondo veikimo sąlygos yra juo labiau diskriminacinės, atsižvelgiant į tai, kad jos leidžia PP susigrąžinti, finansuojant grynąsias jos sąnaudas, susijusias su universaliosiomis paslaugomis, pelno dalį, kurią ji atitinkamai atvejais praranda lygiaverčių paslaugų rinkoje, suteikiant jai galimybę pasiūlyti neįprastai mažas kainas ir praktiškai pašalinti bet kokią konkurenciją, be kita ko, per viešųjų pirkimų procedūras, per kurias suinteresuotos įmonės tarpusavyje konkuruoja.
- 82 Komisija atsikerta, kad, atvirkščiai, ieškovių padėtis iš esmės yra panaši į PP padėtį, nes universaliosios pašto paslaugos ir lygiavertės paslaugos sudaro vieną rinką dėl to, kad visi atitinkami operatoriai galiausiai vykdo tokią pačią ekonominę veiklą.
- 83 Lenkijos Respublika teigia, kad vienodas procentinės dalies, lemiančios maksimalų įmokos dydį, taikymas nagrinėjamu atveju negali būti diskriminacinis, nes šią kompensaciją taikant operatoriams, gaunantiems skirtingas pajamas, nelygu teikiamos lygiavertės paslaugos, nėra diskriminuojama dėl to, kad šie operatoriai veikia skirtingomis rinkos sąlygomis.
- 84 Šiuo aspektu, pirma, reikia konstatuoti, kad universaliosios pašto paslaugos ir lygiavertės pašto paslaugos pasižymi panašiomis ypatybėmis. Taigi, konstatuotina, kad, remiantis Lenkijos pašto įstatymo 2 straipsniu, lygiavertės pašto paslaugos visų pirma apima laiškus ir siuntinius, kurių svoris ir išmatavimai yra tokie patys, kaip ir numatyti dėl universaliųjų paslaugų, siuntimų. Todėl, nors lygiaverčių paslaugų teikėjai gali mėginti skirtis nuo universaliųjų paslaugų teikėjų siūlydami papildomas paslaugas ar teikdami nuolaidas, vis dėlto darytina išvada, kad universaliąsias paslaugas ir lygiavertes paslaugas vartotojai laiko vienas kitas pakeičiančiomis, atsižvelgdami į joms būdingas savybes.
- 85 Antra, reikia priminti, kad nagrinėjama priemonė siekiama kompensuoti universaliosios paslaugos teikėjo grynąsias sąnaudas, patirtas jam vykdant universaliosios paslaugos išipareigojimus. Kadangi pagal nagrinėjamą priemonę ši teisė į kompensaciją suteikiama tik jeigu dėl universaliosios paslaugos teikimo yra patirta apskaitinių nuostolių, šie nuostoliai dėl savo pobūdžio gali būti kompensuojami tik gavus kitų pajamų nei tos, kurios gaunamos teikiant universaliąją paslaugą. Todėl apskaičiuojant PP turimos mokėti įmokos dydį pagal apyvartą, gautą ne tik teikiant lygiavertes paslaugas, bet ir vykdant jai tenkančius universaliosios paslaugos išipareigojimus, nagrinėjama priemonė PP iš tikrųjų

įpareigojama kompensacijų fondui mokėti įmoką, lygią didesnei jos apyvartos, gaunamos jai teikiant lygiavertes paslaugas, procentinei daliai, palyginti su 2 % įmoka, taikoma kitiems lygiaverčių paslaugų teikėjams.

- 86 Trečia, konstatuotina, kad ieškovių teiginiai, susiję su tuo, kad PP gali taikyti grobuoniškas kainas arba kryžmines subsidijas, neturi reikšmės šioje byloje. Tokie veiksmai, kurie galėtų būti nagrinėjami pagal SESV 101 ir 102 straipsnius, neturi reikšmės analizuojant nagrinėjamos priemonės atitiktį, atsižvelgiant į valstybės pagalbos kontrolės sistemą.
- 87 Turint omenyje tai, kas išdėstyta, reikia atmesti kaltinimą, siejamą su vienodu procentinės dalies, lemiančios maksimalų įmokos dydį, taikymu ir universaliosios paslaugos operatoriams, ir lygiaverčių paslaugų teikėjams.

2) Dėl panašumo į siuntų pristatymo paslaugas

- 88 Ieškovės tvirtina, kad įpareigojimas joms prisidėti prie kompensacijų fondo finansavimo yra diskriminacinis, nes siuntų pristatymo paslaugų teikėjams, teikiantiems greitojo siuntų pristatymo paslaugas, ši pareiga netaikoma, nors jų padėtis panaši į ieškovių padėtį.
- 89 Ieškovės visų pirma teigia, kad tokios paslaugos „apima laiškų ir pašto siuntinių, kurių svoris ir išmatavimai yra tokie patys kaip ir universaliųjų paslaugų atveju, siuntimą“. Taigi šios siuntų pristatymo paslaugos gali pakeisti universaliąsias paslaugas, atsižvelgiant į Pašto paslaugų direktyvoje, visų pirma jos 27 konstatuojamojoje dalyje, nustatytus kriterijus. Taip yra tiek dėl jų naudojimo, tarifų ir teikimo sąlygų, kaip antai pareigos laikytis nustatytų platinimo terminų, taikomų visoms pašto paslaugoms, tiek dėl siuntų sekimo, kuris jau yra ne vien šios siuntų pristatymo paslaugos dalis, bet ir dalis standartinių paslaugų, kurias teikia universaliųjų paslaugų arba lygiaverčių paslaugų teikėjai. Galiausiai siuntų pristatymo paslaugų kainos „labai nesiskiria nuo universaliųjų paslaugų kainų, o daugeliu atvejų yra net mažesnės“.
- 90 Komisija ir Lenkijos Respublika teigia, kad šios siuntų pristatymo paslaugos nėra panašios į lygiavertes paslaugas. Anot Komisijos, tik pirmųjų paslaugų atveju yra numatyta, pirma, paimti pašto siuntinius tiesiogiai iš siuntėjo ir, antra, perduoti juos į adresato rankas. Be to, Lenkijos Respublikos manymu, šie du paslaugų tipai skiriasi, be kita ko, dėl kainos. Kaina skiria siuntų pristatymo paslaugas nuo universaliųjų pašto paslaugų, nes pirmosios neabejotinai yra brangesnės.
- 91 Šiuo aspektu, pirma, reikia pažymėti, kad siuntų pristatymo paslaugos, kaip greitojo siuntų pristatymo paslaugos, skiriasi nuo universaliųjų pašto paslaugų dėl savo ypatybių.
- 92 Iš tiesų greitojo siuntų pristatymo paslaugos skiriasi nuo universaliosios pašto paslaugos dėl kiekvienam klientui suteikiamos papildomos vertės, dėl kurios šis naudotojas sutinka mokėti didesnę kainą. Taigi tokios paslaugos yra specialūs, nuo bendrojo intereso paslaugos atsiejami komerciniai pasiūlymai, tenkinantys specialius poreikius, kai reikalaujama tam tikrų papildomų paslaugų, kurių nesuteikia tradicinė pašto paslauga (2017 m. birželio 15 d. Sprendimo *Ilves Jakelu*, C-368/15, EU:C:2017:462, 24 punktą).
- 93 Remiantis Teisingumo Teismo jurisprudencija, paėmimas iš namų, siejamas su greitesniu ir lankstesniu platinimu ir pašto įteikimu adresatui, yra speciali paslauga, kurią aiškiai galima atsieti nuo „tradicinės pašto paslaugos“, nes pastaroji apibrėžiama kaip paslauga, skirta visiems naudotojams visoje atitinkamos valstybės narės teritorijoje, taikant vienodus tarifus ir užtikrinant panašią kokybę (šiuo klausimu žr. 1993 m. gegužės 19 d. Sprendimo *Corbeau*, C-320/91, EU:C:1993:198, 15 ir 19 punktus).

- 94 Priešingai, nei teigia ieškovės, tokios išvados galioja ir dabar. Be to, ieškovės neįrodo, kad dėl nuo 1993 m., kai buvo priimtas šio sprendimo 93 punkte paminėtas sprendimas, įvykusių „pašto paslaugų rinkos <...> pasikeitimų ir transformacijos“ šios išvados neteko prasmės.
- 95 Pirma, tik teikiant greitojo siuntų pristatymo paslaugas pašto objektas tiesiogiai paėmamas iš siuntėjo ir įteikiamas į atitinkamo adresato rankas. Šios paslaugos vartotojui suteikia papildomą vertę, palyginti su universaliosiomis pašto paslaugomis, kurias teikiant vartotojai privalo patys atnešti paštą į jo surinkimo vietą ir jis tik pristatomas į nurodyto adresato pašto dėžutę.
- 96 Priešingai, nei teigia ieškovės, nei galimybė siųsti registruotus laiškus su patvirtinimo apie gavimą forma ir juos sekti, nei „[rinkoje] padidėjęs skaičius pašto surinkimo ir gavimo vietų“, skirtų siuntų pristatymo paslaugoms, neleidžia daryti išvados, kad yra pakankamas universalųjų paslaugų ir siuntų pristatymo paslaugų tarpusavio pakeičiamumo lygis, kad jas būtų galima laikyti tos pačios rinkos dalimi. Viena vertus, kiek tai susiję su registruotais laiškais su patvirtinimo apie gavimą forma, pažymėtina, kad jie nesudaro didžiosios siuntimų, kuriuos apima universalioji paslauga, dalies ir naudotojai privalo patys juos pristatyti į surinkimo vietą. Kita vertus, kiek tai susiję su laiškų surinkimo ir gavimo vietomis, tai yra tik papildomos paslaugos pašto objekto paėmimo iš namų ir jo įteikimo į adresato rankas paslaugų atžvilgiu.
- 97 Antra, nors siuntimo terminų turi būti laikomasi teikiant visas pašto paslaugas, įskaitant siuntų pristatymo, konstatuotina, kad teikiant šias paslaugas taip pat siūloma galimybė pristatyti daug greičiau. Tai taip pat reiškia papildomą vertę naudotojui, palyginti su universaliosiomis pašto paslaugomis.
- 98 Todėl negalima daryti išvados, kad greitojo siuntų pristatymo paslaugos būtent dėl savo ypatybių ir papildomos vertės gali pakeisti universaliasias pašto paslaugas.
- 99 Antra, ieškovės taip pat tvirtino, kad tam tikrose valstybėse narėse pareiga finansuoti su universaliąja pašto paslauga susijusias grynąsias sąnaudas tenka visiems pašto paslaugų teikėjams, todėl siuntų pristatymo paslaugų teikėjų padėtis yra panaši į kitų universaliosios paslaugos teikėjų padėtį.
- 100 Tačiau prie ieškinio pridėtos *Instytut Pocztowy*, ataskaitos „kaip teikti paslaugas Europos Sąjungoje paskirto pašto operatoriaus, įsteigimas“, kuria ieškovės remiasi, nepakanka šiam teiginiui pagrįsti. Nors šioje ataskaitoje nurodyta, kad gali būti reikalaujama, jog kompensacijų fondą finansuotų: Prancūzijoje ir Ispanijoje – „visi operatoriai“, Portugalijoje – „visi licencijas turintys operatoriai“, Austrijoje – „visi licencijas turintys operatoriai, kurių pajamos viršija 1 mln. EUR“, o Graikijoje – „visi leidimų turintys pašto operatoriai“, reikia pažymėti, kad joje nepateikta duomenų, kurie leistų tiksliai identifikuoti paslaugų teikėjus, galinčius faktiškai prisidėti prie įvairių kompensacijų fondų finansavimo, pavyzdžiui, nėra pateikti kiekvieno paslaugų teikėjo įmokos šiose šalyse apskaičiavimai. Taigi, nors visi pašto paslaugų teikėjai turėtų prisidėti prie kompensacijų fondo finansavimo, jei kiekvieno teikėjo įnašas apskaičiuojamas proporcingai pašto siuntinių, kuriuos jis nusiunčia vykdydamas universaliąją paslaugą, skaičiui, siuntų pristatymo paslaugų teikėjai galėtų būti atleisti nuo pareigos prisidėti. Be to, paklausta per teismo posėdį, Komisija tvirtino išnagrinėjusi valstybių narių praktiką šiuo klausimu ir priėjusi prie išvados, o jos, beje, ieškovės neginčijo, kad nė viena iš valstybių, apie kurias ji turėjo informacijos, šiuo metu nemano, kad siuntų pristatymo paslaugos, kaip greitojo siuntų pristatymo paslaugos, yra lygiavertės universaliosios pašto paslaugai. Bet kuriuo atveju konstatuotina, kad remiantis vien šio sprendimo 91–98 punktuose nurodytomis aplinkybėmis, susijusiomis su šių paslaugų ypatybėmis, galima atmesti šį ieškovių pateiktą argumentą.
- 101 Trečia, vertinant nediskriminavimo principo paisymą taip pat neturi reikšmės argumentas, kad lygiagrečiame telekomunikacijų sektoriuje nustatytos pareigos prisidėti prie kompensacijų fondo finansavimo paskirstymas yra labiau suvienodintas nei pašto sektoriuje. Nors į tokią aplinkybę, darant prielaidą, kad ji reikšminga, gali būti atsižvelgta vertinant tai, ar nustatytas įnašo dydis yra proporcingas

(žr. šio sprendimo 135 ir paskesnius punktus), vis dėlto ji neturi įtakos nagrinėjant kaltinimą, grindžiamą tariamai diskriminaciniu kompensacijų fondo, įsteigto pašto sektoriuje, pobūdžiu, kuris turi būti vertinamas atsižvelgiant tik į šiame sektoriuje veikiančius operatorius.

- 102 Tokiomis aplinkybėmis reikia daryti išvadą, kad tai, jog siuntų pristatymo paslaugų teikėjai neįpareigoti finansuoti kompensacijų fondo, nereiškia nediskriminavimo principo pažeidimo. Taigi Komisija nepadarė klaidos, kai ginčijamo sprendimo 166 konstatuojamojoje dalyje laikėsi nuomonės, kad vienodos procentinės dalies, lemiančios maksimalų įmokos dydį, taikymas visiems pašto paslaugų rinkos operatoriams, teikiantiems universaliąsias ar lygiavertes paslaugas, užtikrina nediskriminacinę įmoką, nes kiekvienas operatorius prisideda proporcingai pajamoms, gautoms iš savo veiklos.
- 103 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia atmesti visą pirmą dalį.

c) Dėl antros dalies, siejamos su tariamu maksimalią įmoką lemiančios procentinės dalies neproporcingumu ir su pajamų riba, kurią pasiekus turi būti prisidedama

- 104 Ieškovės iš esmės tvirtina, kad Komisija padarė vertinimo klaidą, kai nusprendė, kad maksimalią įmoką lemianti procentinė dalis, t. y. 2 % reikšmingos apyvartos, ir 1 mln. PLN pajamų riba yra tinkamos (žr. ginčijamo sprendimo 168 ir 171 konstatuojamąsias dalis). Jos teigia, kad šios numatytos sistemos taisyklės „užvėrė pašto paslaugų rinką arba bent jau labai iškraipė konkurenciją“.
- 105 Šiuo aspektu ieškovės nurodo, kad maksimalią įmoką lemianti procentinė dalis buvo nustatyta Lenkijos valdžios institucijoms nesurinkus pakankamai informacijos, visų pirma nesant rimtų rinkos tyrimų, ir nepasitarus su visais suinteresuotaisiais ūkio subjektais. Ši procentinė dalis esą buvo nustatyta tik tam, kad būtų išvengta valstybės finansavimo siekiant užtikrinti kompensacijų fondo gyvybingumą.
- 106 Be to, maksimalią įmoką lemiančios procentinės dalies neproporcingumą patvirtina tai, kad lygiagrečios telekomunikacijų paslaugų rinkos kompensacijų fonde buvo numatyta tik 1 %, o ne 2 % pajamų maksimali įmoka.
- 107 Ieškovės priduria, kad, priešingai, nei Komisija nurodo ginčijamo sprendimo 167 konstatuojamojoje dalyje, 2 % dydžio įmoka buvo nustatyta ne per viešas konsultacijas, bet joms pasibaigus.
- 108 Be to, kiek tai susiję su pajamų riba, kurią pasiekus privaloma prisidėti, ieškovės ginčija Lenkijos valdžios institucijų naudoto metodo, kurį patvirtino Komisija, reikšmingumą. Pagal šį metodą ši riba vertinama pateikiant nuorodą į telekomunikacijų operatoriams nustatytą ribą, kuriai taikomas korekcinis koeficientas tam, kad būtų atsižvelgta į mažesnę pašto rinką, kurioje gaunamas mažesnis pelnas ir pajamos. Vis dėlto ieškovės mano, kad nereikėjo taikyti korekcinio koeficiento, o Lenkijos valdžios institucijos turėjo nustatyti tokią pačią ribą kaip ir lygiagrečioje telekomunikacijų rinkoje, t. y. 4 mln. PLN. Kaip ir telekomunikacijų rinkoje, ši riba turėjo apimti pajamas iš visos pašto sektoriaus veiklos, o ne tik tas, kurios susijusios su universaliosiomis paslaugomis. Galiausiai dėl nustatytos pajamų ribos ieškovių veikla lygiaverčių paslaugų sektoriuje tampa nepelninga, nors jos yra įpareigotos prisidėti prie kompensacijų fondo finansavimo.
- 109 Be to, ieškovės kaltina Komisiją tuo, kad ši su jomis nepasitarė dėl jų pajamų dydžio ir pelno, gaunamo teikiant lygiavertes paslaugas, todėl ši institucija klaidingai aiškino ir Lenkijos valdžios institucijų perduotus duomenis.
- 110 Komisija prašo atmesti šį kaltinimą. Ji teigia, kad maksimalią įmoką lemianti procentinė dalis, nustatyta universaliajai paslaugai telekomunikacijų paslaugų sektoriuje finansuoti, ir pajamų riba, taikoma šioje rinkoje veikiančioms bendrovėms, negali būti tokios pačios kaip tos, kurios taikomos universaliajai pašto paslaugai finansuoti, nes lygiagrečiame telekomunikacijų sektoriuje dėl šių paslaugų pobūdžio ir masto gaunamos didesnės pajamos ir didesnis pelnas nei pašto sektoriuje.

- 111 Be to, aplinkybe, kad Lenkijos valdžios institucijos pasikonsultavo ne su visais operatoriais, darant prielaidą, kad ji įrodyta, esą negalima remtis dėl ginčijamo sprendimo. Bet kuriuo atveju, atsižvelgiant į duomenis, kuriuos Komisija turėjo priimdama ginčijamą sprendimą, kompensavimo taisyklės buvo galima laikyti tinkamomis. Šie duomenys visų pirma susiję su grupės *Integer.pl*, kuriai priklauso ieškovės, 7,6 % pelningumo norma, taip pat su PP pasiekta 5,5 % pelningumo norma ir pajamų riba, nes 1 mln. PLN riba, atsižvelgiant, be kita ko, į konkrečią pašto paslaugų rinkos struktūrą, kiekvienam naujam operatoriui leido atidėti prisidėjimo prie kompensacijų fondo finansavimo momentą, todėl neatgrasė kitų operatorių nuo galimo įėjimo į šią rinką.
- 112 Lenkijos Respublika iš esmės tvirtina, kad įmokos dydis nebuvo neproporcingas, nes jis nekėlė konkurentams pavojaus, kad jie bus pašalinti iš pašto paslaugų rinkos, ir neatgrasė naujų operatorių nuo įėjimo į ją.
- 113 Iš pradžių reikia pažymėti, kad ieškovių argumentai susiję ne su PP, kaip universaliosios paslaugos teikėjai, teikiamos kompensacijos proporcingumu, o tik su finansavimo taisyklėmis. Konkrečiai kalbant, ieškovės ginčija Komisijos išvadą, kad maksimalią įmoką lemianti procentinė dalis (t. y. 2 % norma) ir nustatyta 1 mln. PLN pajamų riba atitinka proporcingumo principą, pagrįstumą.
- 114 Šiuo aspektu reikia priminti, kad proporcingumo kontrolė yra vienas iš kontrolės, kurią Komisija privalo atlikti tikrindama valstybės pagalbos priemonės suderinamumą su SESV 106 straipsnio 2 dalies nuostatomis, apsektų (2014 m. gruodžio 3 d. Sprendimo *Castelnuovo Energia / Komisija*, T-57/11, EU:T:2014:1021, 147 punktas).
- 115 Be to, kaip nustatyta suformuotoje jurisprudencijoje, atliekant priemonės, kuria įgyvendinama BESP užduotis, proporcingumo kontrolę tikrinama tik tai, ar numatyta priemonė yra reikalinga, kad BESP užduotis galėtų būti įvykdyta ekonomiškai palankiomis sąlygomis, arba, atvirkščiai, ar aptariama priemonė yra akivaizdžiai netinkama atsižvelgiant į siekiamą tikslą (žr. 2014 m. gruodžio 3 d. Sprendimo *Castelnuovo Energia / Komisija*, T-57/11, EU:T:2014:1021, 150 punktą ir nurodytą jurisprudenciją).
- 116 Taip pat primintina, kad Bendrojo Teismo vykdomą vertinimą, kuriuos Komisija ginčijamame sprendime pateikė pasibaigus preliminarus tyrimo procedūrai, kontrolė turi būti atlikta remiantis informacija, kurią Komisija galėjo turėti priimdama tą sprendimą (žr. 2008 m. gruodžio 22 d. Sprendimo *Régie Networks*, C-333/07, EU:C:2008:764, 81 punktą ir nurodytą jurisprudenciją).

1) Dėl maksimalią įmoką lemiančios procentinės dalies proporcingumo

- 117 Iš bylos medžiagos matyti, kad pasibaigus preliminarus tyrimo procedūrai ir nesant išsamių duomenų apie pašto operatorių, turinčių prisidėti prie kompensacijų fondo finansavimo, pelningumo normą, Komisija, siekdama nustatyti, ar maksimalią įmoką lemianti procentinė dalis yra proporcinga, iš esmės rėmėsi PP lygiaverčių paslaugų pelningumo norma ir ankstesniais sprendimais dėl kitų valstybių narių (ginčijamo sprendimo 167–169 konstatuojamosios dalys).
- 118 Šiuo aspektu, pirma, Komisija turėjo teisę atsižvelgti į PP lygiaverčių paslaugų pelningumo normą. Žinoma, kaip ji pripažino 66 išnašoje, į kurią daroma nuoroda ginčijamo sprendimo 168 konstatuojamojoje dalyje, toks palyginimas gali atrodyti netobulus, nes PP naudojasi masto ekonomija, kuria nesinaudoja prie kompensacijų fondo finansavimo privalantys prisidėti kiti operatoriai. Vis dėlto Komisija turėjo pagrindo manyti, kad kiti operatoriai galėjo pasiekti pelningumo normą, panašią į tą, kurią pasiekė istorinė valstybės operatorė PP, dėl didesnio jų efektyvumo, veiksmingumo ir lankstumo, taigi dėl didesnių galimybių sutelkti dėmesį į pelningesnius rinkos segmentus (žr. ginčijamo sprendimo 66 išnašą).

- 119 Toks vertinimas juo labiau tikėtinas, turint omenyje tai, kad pelningumo norma, į kurią atsižvelgė Komisija, t. y. apie 5,5 %, buvo panaši į išplaukiančią iš ankstesniuose Komisijos sprendimuose, susijusiuose su Graikija ir Belgija, atliktų tyrimų dėl kitų valstybių narių istorinių pašto operatorių; apie šiuos sprendimus kalbama 67 išnašoje, į kurią pateikiama nuoroda ginčijamo sprendimo 168 konstatuojamojoje dalyje. Be to, net darant prielaidą, kad Komisija neturėjo didelės patirties pašto paslaugų sektoriuje, ji vis dėlto turėjo informacijos, susijusios su priimant tuos sprendimus įgyta patirtimi. Nagrinėdama Graikijos kompensacijų fondą Komisija, pavyzdžiui, konstatavo, kad iš istorinio operatoriaus konkurentų reikalaujama maksimali įmoka yra didesnė už šio operatoriaus pelną miesto teritorijose, kurios, be to, priklausė sektoriui, kuriame taikomos išimtinės teisės; dėl šios priežasties ji šiuo atžvilgiu pradėjo formalią tyrimo procedūrą. Kita vertus, nagrinėjamu atveju Komisija teisėtai galėjo padaryti išvadą, kad maksimalią įmoką lemianti procentinė dalis neviršijo 5,5 % pelningumo normos.
- 120 Be to, reikia konstatuoti, jog ieškovių kritikai, susijusiai su tuo, kad siekiant įvertinti maksimalią įmoką lemiančią procentinę dalį buvo atsižvelgta į PP pelningumo normą, prieštarauja jų pačių ieškiniuose minimos pelningumo normos. Jos nurodo pasiekusios su pašto paslaugomis susijusios veiklos 5,6 % pelningumo normą 2013 m., o tai yra vieninteliai šiai bylai reikšmingi metai, kuriais ieškovės turėjo prisidėti prie kompensacijų fondo finansavimo. Net jeigu šios normos būtų susijusios su visa ieškovių pašto veikla, o ne tik su jų lygiavertėmis paslaugomis, ieškovės pripažįsta, kad šios normos „parodo ir šios veiklos dalies rezultatus“, t. y. lygiavertčių paslaugų veiklos rezultatus, dėl „homogeninės sąnaudų struktūros“.
- 121 Šiuo aspektu, priešingai, nei tvirtina ieškovės, iš ginčijamo sprendimo ir visų pirma iš jo 168 konstatuojamosios dalies nematyti, kad Komisija manė, jog operatoriai, turintys prisidėti prie kompensacijų fondo finansavimo, pasiekė lygiavertčių paslaugų veiklos 5,5 % pelningumo normą, atėmus įmoką į kompensacijų fondą. Atvirkščiai, iš atitinkamų bylos dokumentų matyti, kad Komisijos analizėje atsižvelgta į tokių paslaugų pelningumo normą prieš atimant įmoką, o ne ją atėmus.
- 122 Be to, aplinkybės, kad *Integer.pl* grupės pelningumo norma, kurią Komisija mini 68 išnašoje siekdama pagrįsti savo argumentus, yra susijusi su visa šios grupės veikla, o ne tik su lygiavertėmis paslaugomis, nepakanka, kad būtų paneigtas ginčijamame sprendime Komisijos pateikto vertinimo tikėtumas. Konstatuotina, kad, kaip nurodo Komisija, tai yra ne lygiavertčių paslaugų sektoriaus pelningumo norma, bet visos grupės, apimančios aštuonias bendroves, kurių dvi tiesiogiai konkuruoja su PP siūlydamos lygiavertes paslaugas, pelningumo norma. Todėl, nors *Integer.pl* grupės bendra pelningumo norma savaime nepagrindžia Komisijos argumentų, susijusių su maksimalią įmoką lemiančia procentine dalimi, tai yra požymis, galintis padidinti tikėtinumą, kad PP konkurentai lygiavertčių paslaugų sektoriuje veikiausiai galėjo pasiekti apie 5,5 % pelningumo normą.
- 123 Antra, Komisija nepadarė klaidos, kai neatsisakė savo argumentų atsižvelgdama į informaciją, kurią *Ogólnopolski Związek Pracodawców Niepublicznych Operatorów Pocztowych* (Nevalstybinių pašto operatorių profesinė sąjunga, toliau – OZPNOP) pateikė šios institucijos tarnyboms skirtame 2015 m. liepos 24 d. laiške, kuriame kalbama apie, pirma, *Inpost* raštą, pateiktą Lenkijos valdžios institucijoms per teisėkūros procedūrą, kuriai pasibaigus buvo priimtas Pašto įstatymas, kuriame *Inpost* teigė, kad „[pašto paslaugų Lenkijoje] pelningumas šiuo metu yra nuo 1 iki 2,5 % pelno“, ir, antra, OZPNOP atstovo 2012 m. gruodžio 5 d. pareiškimą Lenkijos valdžios institucijoms, kad „šiuo metu komercinių operatorių <...> pelningumas arba pelningumo norma yra nuo 1 iki 2,5 %“.
- 124 Iš tiesų pelningumo norma, kuri Komisijai buvo nurodyta OZPNOP laiške, buvo apskaičiuota atsižvelgiant į visus pašto operatorius, nors tik tie operatoriai, kurie turi prisidėti prie kompensacijų fondo finansavimo, yra didžiausi veikėjai šiame sektoriuje, turintys didesnę nei 1 mln. PLN apyvartą. Taigi Komisija turėjo teisę manyti, kad tokia norma ne taip patikimai parodo vertintiną situaciją, kaip PP lygiavertčių paslaugų pelningumo norma arba kitose valstybėse narėse nustatytos pelningumo normos. Be to, neginčijama, kad OZPNOP nurodyta pelningumo norma yra susijusi tik su 2012 m., taigi neapima laikotarpio, apie kurį kalbama ginčijamame sprendime.

- 125 Bet kuriuo atveju ieškovės vykstant procesui nepateikė įrodymų, galinčių patvirtinti vidutinės pelningumo normos, kurią OZPNOP savo laiške nurodė Komisijai, atitiktį tikrovei ir reikšmingumą. Konkrečiai kalbant, jos niekada nenurodė savo pačių pelningumo normos, be kita ko, lygindamos ją su normomis, kurias Komisija naudojo vertindama maksimalią įmoką lemiančią procentinę dalį.
- 126 Trečia, kiek tai susiję su argumentu, kad maksimalią įmoką į kompensacijų fondą lemianti procentinė dalis, numatyta lygiagrečiame telekomunikacijų sektoriuje, yra tik 1 %, šios aplinkybės nepakanka tam, kad būtų įrodyta, jog pašto sektoriuje taikoma 2 % norma yra neproporcinga.
- 127 Iš tiesų iš bylos medžiagos nematyti, kad šie sektoriai yra panašūs tiek operatorių, tiek gaunamų pajamų aspektais. Priešingai, nei dublikuose teigia ieškovės, mažesnės pajamos nepateisina žemesnės normos taikymo, tačiau, atvirkščiai, reiškia didesnės normos taikymą, siekiant kompensuoti mažesnę bazę.
- 128 Todėl Komisija galėjo padaryti išvadą, kad yra pagrindo atsižvelgti į universaliųjų arba lygiaverčių paslaugų 5,5 % pelningumo normą Lenkijoje ir dėl to konstatuoti, kad maksimalią įmoką į kompensacijų fondą lemianti procentinė dalis, t. y. ne daugiau kaip 2 % iš šių paslaugų gaunamos apyvartos, yra proporcinga.
- 129 Šios išvados nepaneigia ieškovių argumentas, kad maksimalią įmoką į kompensacijų fondą lemianti procentinė dalis nebuvo nustatyta per pirminį viešų konsultacijų etapą, bet dėl jos buvo nuspręsta tik pasibaigus tai procedūrai. Toks procedūrinis argumentas, darant prielaidą, kad jis pagrįstas, negali leisti konstatuoti, kad dėl šios priežasties taip nustatyta procentinė dalis yra neproporcinga.
- 130 Be to, ieškovių argumentas, kuriuo siekiama užginčyti Lenkijos valdžios institucijų, kurios esą nesurinko pakankamai informacijos, vykdytą nacionalinę procedūrą, neturi reikšmės nagrinėjant Komisijos vertinimą pagrįstumą ir priemonės suderinamumą su valstybės pagalbos sistema.
- 131 PP kainų politikos elementai, kuriuos ieškovės nurodė atsakydamos į proceso organizavimo priemonę, o paskui per teismo posėdį, taip pat neturi įtakos maksimalią įmoką lemiančios procentinės dalies proporcingumui. Be to, jie susiję su 2016–2018 m., kurie yra vėlesni už reikšmingą laikotarpį.
- 132 Argumentas, kad pelningumo norma buvo nustatyta tik siekiant išvengti valstybės lėšų naudojimo nagrinėjamam kompensacijų fondui finansuoti, net jeigu jis būtų įrodytas, nereiškia, kad tokia norma neabejotinai yra neproporcinga, nes neva leidžia PP gauti kompensaciją, viršijančią paslaugos, kurią šiam operatoriui buvo pavesta teikti, grynąsias sąnaudas.
- 133 Šiuo aspektu pakanka pažymėti, kad Pašto paslaugų direktyvoje konkrečiai numatyta galimybė tokį fondą finansuoti iš atitinkamų paslaugų [teikėjų [ir] naudotojų įmokų], valstybės biudžetui neprisidedant. Be to, iš ginčijamo sprendimo 174 konstatuojamosios dalies matyti, kad bet kuriuo atveju 2013 m. Lenkijos valdžios institucijos turėjo 1,5 mln. EUR prisidėti prie kompensacijų fondo finansavimo, t. y. daugiau kaip 1 mln. EUR suma, kurią kiti nei PP pašto operatoriai turėjo įnešti į šį fondą tais pačiais metais.
- 134 Tokiomis aplinkybėmis negalima sutikti su kaltinimu, siejamu su nagrinėjama priemone nustatytos maksimalią įmoką lemiančios procentinės dalies tariamu neproporcingumu.

2) Dėl pajamų ribos, kurią pasiekę operatoriai turi prisidėti prie finansavimo

- 135 Iš pradžių reikia konstatuoti, kad Komisija padarė išvadą, jog nustatyta 1 mln. PLN pajamų riba, kurią pasiekę operatoriai turi prisidėti prie kompensacijų fondo finansavimo, atitinka proporcingumo principą (ginčijamo sprendimo 170 ir 171 konstatuojamosios dalys). Taigi, šiuo klausimu pakartodama Lenkijos valdžios institucijų argumentus ir atsižvelgdama į konkrečią pašto paslaugų rinkos struktūrą, ji

padarė išvadą, kad reikėjo nustatyti didesnę nei 0,6 mln. PLN pajamų ribą, kuri būtų taikoma, jeigu pašto paslaugų sektoriuje būtų išsaugota tokia pati proporcija tarp visų tokių paslaugų rinkoje gautų pajamų ir šio sektoriaus operatorių gautų pajamų ribos, kaip ir telekomunikacijų sektoriuje. Iš tiesų Komisija pažymėjo, kad tokia riba leidžia naujam operatoriui atidėti prisidėjimo prie fondo finansavimo momentą ir taip padidina įmokos dydžio proporcingumą. Be to, ginčijamo sprendimo 173 konstatuojamojoje dalyje Komisija laikėsi nuomonės, kad Lenkijos Respublikos ateityje planuojami teisės aktų pakeitimai, kuriais visiems operatoriams, kurių pajamos nesiekia 1 mln. PLN, būtų taikoma išimtis, gali pagerinti kompensacijų fondo koncepciją, nes priimant ginčijamą sprendimą šio fondo įtaka konkurencijai buvo nedidelė, turint omenyje nedideles atitinkamas sumas ir labai trumpą jo egzistavimo laikotarpį.

- 136 Šiuo aspektu, pirma, kalbant apie argumentą, kad pašto paslaugų sektoriuje turėjo būti taikoma tokia pati riba, kokia buvo taikoma lygiagrečiame telekomunikacijų sektoriuje, reikia konstatuoti, jog ieškovės nėra nuoseklios tvirtindamos, kad 4 mln. PLN riba šiuo atveju buvo pateisinama, kai kartu teigia, jog kadangi 1 mln. PLN ribą galėjo pasiekti tik labai nedaug operatorių, įmoka, kurios buvo reikalaujama iš kiekvieno operatoriaus, buvo neproporcinga. Jei 4 mln. PLN riba būtų pateisinama, dėl to paties motyvo juo labiau taip būtų tuo atveju, kai būtų nustatyta didesnė riba. Atvirkščiai, ieškovės nepateikia jokių įrodymų, pagrindžiančių tai, kad ribos padidinimas būtų labai sumažinęs operatorių, turinčių prisidėti prie fondo finansavimo, skaičių, nors Komisija laikėsi nuomonės, kad didesnė riba nebūtų lėmusi operatorių, turinčių prisidėti prie nagrinėjamo finansavimo, skaičiaus sumažėjimo.
- 137 Be to, reikia pridurti, kad iš 2013 m. lygiaverčių paslaugų sektoriuje veikiančio 71 operatoriaus, kurie gauna apie 5 % šio sektoriaus pajamų, tik 10 galėjo prisidėti prie fondo finansavimo, turint omenyje Lenkijos pašto įstatyme nustatytus kriterijus (žr. šio sprendimo 10 punktą). Iš bylos medžiagos taip pat matyti, kad 2013 m. 95 % fondo lėšų turėjo įnešti P.
- 138 Antra, argumentą, kad nustatant pajamų ribą reikėjo atsižvelgti į visas su pašto paslaugomis susijusias pajamas, reikia atmesti, nes jis grindžiamas klaidinga prielaida, jog siuntų pristatymo paslaugos yra lygiavertės universaliai paslaugai (žr. šio sprendimo 91–98 punktus).
- 139 Galiausiai neginčijama, kad kompensacijų fondas pašto sektoriuje šiuo atveju yra naujovė, todėl jo analizės dar negalima grįsti patirtimi. Taigi Komisija, remdamasi ir telekomunikacijų sektoriaus duomenimis, galėjo padaryti teisingą išvadą, kad atsižvelgiant į pašto sektoriaus ypatybes 1 mln. PLN riba nebuvo neproporcinga, nes, pirma, ja buvo išlaikyta konkurencija lygiaverčių pašto paslaugų rinkoje ir, antra, ja buvo užtikrintas tinkamas kiekis operatorių, turinčių prisidėti prie fondo finansavimo.
- 140 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, Komisija nepadarė klaidos, kai ginčijamame sprendime nusprendė, kad pajamų riba, kurią pasiekę operatoriai turi prisidėti prie finansavimo, atitinka proporcingumo principą.
- 141 Taigi šį kaltinimą reikia atmesti, todėl turi būti atmesta visa antra pagrindo dalis.

d) Dėl trečios dalies, siejamos su skaidrumo principo pažeidimu

- 142 Ieškovės iš esmės tvirtina, kad Komisija padarė vertinimo klaidą, kai nusprendė, jog kompensacijų fondo mechanizmas yra skaidrus (žr. ginčijamo sprendimo 176 konstatuojamąją dalį). Anot ieškovių, Komisija negalėjo padaryti išvados, kad nacionalinis kompensavimo mechanizmas atitinka skaidrumo principą, nes, priešingai, nei teigia Lenkijos valdžios institucijos, nebuvo veiksmingų viešų konsultacijų, nors su tuo ir nesutinka pašto operatoriai. Iš tiesų tokios viešos konsultacijos buvo vykdomos tik dėl pirminių Lenkijos pašto įstatymo tikslų, bet ne dėl galutinės šio įstatymo projekto versijos, visų pirma ne dėl dalies, susijusios su įmokos norma, kuri už uždarų durų vykusiame šios šalies vyriausybės pasitarime buvo padidinta nuo 1 iki 2 %.

- 143 Komisija atsikerta, kad suinteresuotosios šalys turėjo galimybę pareikšti savo nuomonę dėl normos padidinimo iki 2 % per parlamente vykusias diskusijas dėl Lenkijos pašto įstatymo patvirtinimo, nes ir pačios ieškovės pripažino, jog nustatant tokią normą buvo susidurta su dideliu atitinkamų pašto operatorių pasipriešinimu vykstant teisėkūros procedūrai Lenkijos Respublikos parlamente.
- 144 Lenkijos Respublika taip pat tvirtina, kad šie argumentai visiškai nepagrįsti.
- 145 Šiuo aspektu pakanka priminti tai, kas išdėstyta šio sprendimo 44–55 punktuose atsakant į antrąjį pagrindą, su kuriuo sutampa didelė šio pagrindo dalis. Darytina išvada, kad iš tikrųjų buvo vykdomos viešos konsultacijos, kaip jos suprantamos pagal Bendrųjų nuostatų dėl BESP 14 punktą, per kurias buvo atsižvelgta į pašto operatorių pastabas, ir kad buvo laikomasi skaidrumo reikalavimų, taigi faktai nepatvirtina pagrindinės šio pagrindo prielaidos.
- 146 Vadinasi, trečią dalį reikia atmesti.

e) Dėl ketvirtos dalies, siejamos su Pašto paslaugų direktyvos 7 straipsnio 3 dalyje numatytos sąlygos, susijusios su nepagrįstai didele finansine našta, nesilaikymu

- 147 Ieškovės iš esmės tvirtina, kad Komisija padarė vertinimo klaidą, kai, pirma, neatliko tinkamo nagrinėjimo tam, kad būtų nustatyta, ar dėl universaliosios paslaugos įsipareigojimų PP patyrė gryųjų sąnaudų ir ar jie šiai įmonei reiškė „nepagrįstai didelę“ finansinę naštą, ir, antra, padarė išvadą, kad PP patirti nuostoliai reiškė tokią nepagrįstai didelę finansinę naštą (ginčijamo sprendimo 152 konstatuojamoji dalis).
- 148 Taigi, ieškovės tvirtina, kad Komisija klaidingai manė, jog Lenkijos valdžios institucijos tinkamai perkėlė Pašto paslaugų direktyvą į nacionalinę teisę, nors jos neįvykdė Teisingumo Teismo jurisprudencijoje nustatytų kriterijų, pagal kuriuos nustatoma, kada finansinę naštą reikia laikyti nepagrįstai didele operatoriui, kuriam pavesta teikti universaliąją pašto paslaugą pagal Pašto paslaugų direktyvos 7 straipsnio 3 dalį, ir pagal kuriuos atsiranda teisė į kompensaciją.
- 149 Anot ieškovių, šiuo aspektu nepakanka patirti nuostolių, kad būtų pateisinamas gryųjų sąnaudų finansavimas – dar reikia, kad šie nuostoliai būtų per dideli, t. y. kad jie viršytų atitinkamos įmonės pajėgumą juos padengti savo ištekliais, be kita ko, atsižvelgiant į jos turimą įrangą, ekonominę ir finansinę situaciją bei rinkos dalį.
- 150 Be to, ieškovės taip pat mano, kad jei nepagrįstai didelės naštos egzistavimas būtų vertinamas atsižvelgiant tik į universaliosios paslaugos operatoriaus patirtus nuostolius, siekiant, kad jie būtų finansuojami iš kompensacijų fondo, ši paslauga būtų administruojama netinkamai, nes operatorius galėtų gauti tuo didesnę su universaliąja paslauga susijusių gryųjų sąnaudų finansavimą, kuo didesni būtų jo nuostoliai.
- 151 Komisija iš esmės atsikerta, kad atlikdama PP suteiktos kompensacijos už viešąją paslaugą suderinamumo kontrolę ji neturėjo nagrinėti nei to, ar Lenkijos valdžios institucijos šiuo klausimu tinkamai perkėlė Pašto paslaugų direktyvą, nei to, ar buvo nepagrįstai didelė finansinė našta, pateisinanti kompensacijų fondo sukūrimą. Ji esą turi tikrinti, ar kompensavimo sąlygos yra suderinamos su vidaus rinka, t. y. ar pareiga prisidėti nepakenkia konkurencijai pašto paslaugų rinkoje. Dėl šios priežasties su universaliąja paslauga susijusių gryųjų sąnaudų finansavimas, teikiamas nepriklausomai nuo to, ar paskirtam operatoriui tenka nepagrįstai didelė finansinė našta, nebūtinai yra nesuderinamas su vidaus rinka, atsižvelgiant į SESV nuostatas dėl valstybės pagalbos. Kadangi šie klausimai nepriklausomi, kaltinimas yra netinkamas.

152 Šiuo aspektu iš pradžių reikia priminti Pašto paslaugų direktyvos 7 straipsnio 3 dalį, kuri suformuluota taip:

„Jei valstybė narė nustato, kad šioje direktyvoje numatytos pareigos teikti universaliąsias paslaugas sukelia grynąsias sąnaudas, apskaičiuotas atsižvelgiant į I priedą, ir universaliųjų paslaugų teikėjui (-ams) sudaro nepagrįstai didelę finansinę naštą, tai ji gali įdiegti:

<...>

b) mechanizmą, skirtą paskirstyti pareigų teikti universaliąsias paslaugas grynąsias sąnaudas tarp paslaugų teikėjų ir (arba) naudotojų.“

153 Pirma, neatsižvelgiant į klausimą, ar ir kiek šiuo atveju Komisija turėjo patikrinti nagrinėjamos priemonės suderinamumą su kitomis Sąjungos taisyklėmis, įskaitant Pašto paslaugų direktyvos nuostatas (žr. šio sprendimo 63–66 punktuose nurodytą jurisprudenciją), iš tos direktyvos 7 straipsnio 3 dalies formuluotės matyti, kad būtent atitinkama valstybė narė turi nustatyti, ar nagrinėjamos universaliosios paslaugos išipareigojimai reiškia nepagrįstai didelę naštą paskirtam teikėjui. Taip yra šiuo atveju, nes UKE turi atlikti tokį vertinimą pagal Lenkijos pašto įstatymą, kuriuo įgyvendinama Pašto paslaugų direktyva (ginčijamo sprendimo 16 konstatuojamoji dalis).

154 Antra, kalbant apie argumentą, kad jeigu PP apskaitinius nuostolius, kuriuos lemia jos teikiama universalioji paslauga, UKE pripažintų nepagrįstai didele finansine našta, tai prieštarautų Pašto paslaugų direktyvos 7 straipsnio 3 daliai, pakanka konstatuoti, kad jis grindžiamas šioje nuostatoje vartojamų sąvokų „grynosios sąnaudos“ ir „apskaitiniai nuostoliai“ painiojimu, nes su universaliosios paslaugos išipareigojimais susijusios grynosios sąnaudos gali suteikti teisę į kompensaciją tik tiek, kiek jos reiškia nepagrįstai didelę finansinę naštą šių išipareigojimų vykdytojui.

155 Be to, 2010 m. spalio 6 d. Sprendime *Komisija / Belgija (C-222/08, EU:C:2010:583)* ir 2010 m. spalio 6 d. Sprendime *Base ir kt. (C-389/08, EU:C:2010:584)*, kuriais ieškovės grindžia savo argumentą, Teisingumo Teismas tik pažymėjo, kad ne visos grynosios sąnaudos savaime reiškia nepagrįstai didelę finansinę naštą, suteikiančią teisę į kompensaciją.

156 Konstatuotina, kad nagrinėjama priemonė nesuteikia jokios savaiminės teisės į PP grynųjų sąnaudų, susijusių su universaliosios paslaugos išipareigojimais, kompensaciją. Iš ginčijamo sprendimo 16, 84–87 ir 144 konstatuojamųjų dalių matyti, kad teisę į kompensaciją PP turi tik jeigu universaliosios paslaugos teikimas lemia apskaitinius nuostolius. Be to, ši teisė į kompensaciją taikoma tik mažesnei iš šių sumų: arba apskaitiniams nuostoliams, kuriuos lemia universaliosios paslaugos teikimas, arba su universaliosios paslaugos išipareigojimais susijusioms grynosioms sąnaudoms. Todėl, kaip Komisija pažymi ginčijamo sprendimo 144 konstatuojamojoje dalyje, nagrinėjama priemonė yra labiau ribojanti nei Bendrosios nuostatos dėl BESP, pagal kurias potencialiai buvo galima gauti visišką grynųjų sąnaudų, susijusių su universaliosios paslaugos išipareigojimais, kompensavimą. Todėl suteikiant teisę į su universaliosios paslaugos išipareigojimais susijusių grynųjų sąnaudų kompensaciją ir ją apribojant nuostoliais, kuriuos lemia universaliosios paslaugos teikimas, bet kuriuo atveju negali būti pažeista Pašto paslaugų direktyvos 7 straipsnio 3 dalis.

157 Trečia, kalbant apie argumentą, kad pasirinktas metodas neskatina PP būti veiksmingos, pirma, reikia konstatuoti, kad atliekant su universaliosios paslaugos išipareigojimais susijusių grynųjų sąnaudų apskaičiavimą taip atsižvelgiama į veiksmingumo pasikeitimus, kad nebūtų atsižvelgta į tam tikrą ginčijamo sprendimo 34 konstatuojamojoje dalyje nurodytą PP veiksmingumo trūkumą. Antra, PP kiekvienais metais turi pateikti korekcinį veiksmų planą siekdama pašalinti arba bent jau sumažinti nuostolius, kuriuos lemia universaliosios paslaugos teikimas (ginčijamo sprendimo 15 konstatuojamoji dalis). Todėl turi būti atmesti ieškovių argumentai, kad kompensacijų fondo finansavimo taisyklės galiausiai reiškia, kad bus dengiamos galimos netinkamo universaliosios paslaugos administravimo išlaidos.

- 158 Ketvirta, ieškovės iš esmės teigia, kad PP „ekonominis potencialas“ sudarė jai galimybę įvykdyti universaliosios paslaugos įsipareigojimus, nes sektoriaus liberalizavimas leido jai gerokai sumažinti sąnaudas, be kita ko, panaikinant kelis šimtus pašto įstaigų.
- 159 Vis dėlto tokios ieškovių pastabos neįrodo, kad dėl tokio universaliosios paslaugos sąnaudų sumažėjimo grynųjų sąnaudų našta tapo teisinga, todėl apskaitinių nuostolių, kuriuos lemia universaliosios paslaugos teikimas, finansavimas buvo nesuderinamas su prekybos plėtra. Tokiomis pastabomis tik pabrėžiamas veiksmingumo siekis, kurį PP parodė sumažindama su universaliąja paslauga susijusias savo sąnaudas ir kuris atitinka Bendrųjų nuostatų dėl BEBP reikalavimus.
- 160 Nagrinėjamu atveju Komisija turėjo įvertinti, be kita ko, tai, ar šios kompensacijos dydis neviršija to, kas būtina grynosioms sąnaudoms, kurias lemia viešosios paslaugos įsipareigojimų vykdymas, padengti, atsižvelgdama ne į potencialias ar būsimas sąnaudas, bet į realias sąnaudas, kurios iš tikrųjų buvo patirtos vykdant viešosios paslaugos įsipareigojimus (šiuo klausimu žr. 2015 m. rugsėjo 24 d. Sprendimo *Viasat Broadcasting UK / Komisija*, T-125/12, EU:T:2015:687, 87 ir 88 punktus). Ieškovės neįrodo, kad už nagrinėjamą priemonę suteikta kompensacija, nors ji nebūtinai padengia visas su universaliosios paslaugos įsipareigojimais susijusias sąnaudas, turėjo neigiamą poveikį atitinkamai rinkai.
- 161 Tokiomis aplinkybėmis reikia atmesti ketvirtą dalį, todėl ir visą trečiąją pagrindą.

4. Dėl ketvirtojo pagrindo, grindžiamo Pašto paslaugų direktyvos 7 straipsnio 1 dalies ir 8 straipsnio pažeidimu

- 162 Ieškovės iš esmės tvirtina, kad, „sutikdama su universaliosios paslaugos sąnaudų finansavimu [suteikiant PP] išimtines ir specialias teises“, išvardytas ginčijamo sprendimo 51–56 konstatuojamosiose dalyse, Komisija padarė teisės klaidą, nes pažeidė Pašto paslaugų direktyvos 7 straipsnio 1 dalį ir 8 straipsnį. Bet kuriuo atveju, ieškovių manymu, negalima pateisinti šių teisių suteikimo.
- 163 Komisija visų pirma teigia, kad vykdydama pagalbos suderinamumo kontrolės pareigą ji neturėjo tikrinti, ar Lenkijos pašto įstatymas atitinka Pašto paslaugų direktyvos nuostatas. Kad ir kaip būtų, ginčijamame sprendime ji nesutiko su tokių teisių suteikimu PP, bet paprasčiausiai išnagrinėjo, ar Lenkijos valdžios institucijų naudotas grynųjų sąnaudų apskaičiavimo metodas atitinka Bendruosius nuostatus dėl BEBP.
- 164 Lenkijos Respublika prašo atmesti šį pagrindą. Šiuo aspektu ji nurodo, kad nagrinėdama įvairias išimtines ir specialias teises Komisija siekė ne suteikti PP konkrečios naudos, bet apskaičiuoti universaliosios paslaugos teikimo grynąsias sąnaudas. Be to, tokių teisių vertė buvo atimta iš su universaliosios paslaugos įsipareigojimais susijusių grynųjų sąnaudų, todėl šis pagrindas yra netinkamas.
- 165 Šiuo klausimu Pašto paslaugų direktyvos 7 straipsnio 1 dalyje numatyta:
- „Valstybės narės negali teikti ar palikti galioti išimtinių ar specialių teisių kurti ir teikti pašto paslaugas. Valstybės narės universaliųjų paslaugų teikimą gali finansuoti vienu ar keliais iš 2, 3 ir 4 dalyse nurodytų būdų arba bet kokiais kitais Sutartį atitinkančiais būdais.“
- 166 Be to, Pašto paslaugų direktyvos 8 straipsnyje pažymėta, kad 7 straipsnio nuostatos „nepažeidžia valstybių narių teisės organizuoti laišku dežucių išdėstymą prie viešųjų kelių, pašto ženklų leidybą ir registruotojo pašto paslaugas, teikiamas vykdant pagal tų valstybių narių vidaus įstatymais nustatytas juridinio ir administracinio pobūdžio procedūras“.

- 167 Nepadarant neigiamos įtakos klausimui, ar ir kiek Komisija turėjo patikrinti nagrinėjamos priemonės atitiktį kitoms Sąjungos taisyklėms, įskaitant Pašto paslaugų direktyvos nuostatas (žr. šio sprendimo 63–66 punktuose nurodytą jurisprudenciją), konstatuotina, kad ieškovės nepateikia jokio argumento, galinčio įrodyti, kad PP suteiktoms teisėms, nurodytoms ginčijamo sprendimo 51–56 konstatuojamosiose dalyse, netaikoma Pašto paslaugų direktyvos 8 straipsnyje aiškiai numatyta išimtis, taigi galinčio įrodyti klaidą, padarytą dėl šios direktyvos pažeidimo.
- 168 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, šį pagrindą reikia atmesti.

5. Dėl penktojo pagrindo, grindžiamo SESV 102 straipsnio ir 106 straipsnio 1 dalies pažeidimu

- 169 Ieškovės tvirtina, kad PP suteikta kompensacija už viešąją paslaugą sustiprino jos dominuojančią padėtį, sukeldama antikonkurencinį išstūmimo iš rinkos poveikį, kaip tai suprantama pagal Komisijos komunikatą dėl įgyvendinimo prioritetų taikant [SESV 102] straipsnį dominuojančių įmonių piktnaudžiaujamam antikonkurenciniam elgesiui gairių (OL C 45, 2009, p. 7). Tokiomis aplinkybėmis ginčijamas sprendimas prieštarauja kartu taikomoms SESV 102 straipsnio ir 106 straipsnio 1 dalies nuostatom.
- 170 Komisija prašo atmesti šį pagrindą.
- 171 Šiuo aspektu pakanka konstatuoti, kad ieškiniuose suformuluotas pagrindas, darant prielaidą, kad jis tinkamas, bet kuriuo atveju yra nepriimtinas, nes yra nepakankamai tikslus, kad būtų galima įvertinti jo pagrįstumą.
- 172 Šiam pagrindui pagrįsti dublikuose pateikti argumentai negali paneigti šios išvados.
- 173 Taigi, pirma, argumentai, susiję su tariamais *Inpost* nuostoliais 2015 m. arba su tuo, kad 2016 m. ji nusprendė nutraukti pašto paslaugų veiklą, šiuo atveju neturi reikšmės, nes, kaip konstatuota šio sprendimo 26 punkte, kompensacijų fondas nebuvo naudojamas 2015 m. ir, kaip pažymėta šio sprendimo 25 punkte, ginčijamas sprendimas nėra susijęs su laikotarpiu po tų metų.
- 174 Antra, darant prielaidą, kad Komisija negalėjo konstatuoti, kad su lygiavertėmis paslaugomis susijusi pelno norma buvo 5,5 %, kartu laikydamosi nuomonės, kad vidutinės svertinės kapitalo sąnaudos buvo daug didesnės (10,82 %), ir darant prielaidą, kad ieškovės iš tikrųjų ketino pateikti tokį argumentą, jos nenurodo, kaip ši aplinkybė, nesant papildomos informacijos, padeda įrodyti PP piktnaudžiavimą dominuojančia padėtimi, kurį ieškovės šiuo atveju ketina ginčyti.
- 175 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia atmesti penktąjį pagrindą.

6. Šeštasis pagrindas, grindžiamas Chartijos 16 straipsnio ir 17 straipsnio 1 dalies, aiškinamų kartu su 52 straipsniu, pažeidimu

- 176 Ieškovės teigia, kad ginčijamu sprendimu joms nustatant privalomą neproporcingą įmoką nepagrįstai apribojama jų laisvė užsiimti verslu ir jų teisė į nuosavybę, saugomos Chartijos 16 straipsniu ir 17 straipsnio 1 dalimi, aiškinamomis kartu su 52 straipsniu.
- 177 Komisija ir Lenkijos Respublika ginčija ieškovių argumentų pagrįstumą.
- 178 Reikia pažymėti, kad ieškovės teisiniu požiūriu nenurodo faktinių aplinkybių, galinčių pagrįsti tokį pagrindą ir įrodyti, kad nagrinėjama kompensacija neproporcingai apribojo jų teisę į nuosavybę ir laisvę užsiimti verslu, t. y. viršijo tai, kas tinkama ir būtina siekiant užtikrinti atitinkamos universaliosios paslaugos įgyvendinimą.

- 179 Be to, pirma, bet kokį šių pagrindinių teisių ribojimą lemia ne ginčijamas sprendimas, kuriame Komisija nekvestionavo pagalbos priemonės, apie kurią jai buvo pranešta, bet pats Lenkijos pašto įstatymas arba galiausiai individualus sprendimas, kuriame jis taikomas ir kurio, kaip matyti iš bylos medžiagos, ieškovės šiuo aspektu neginčijo kompetentinguose nacionaliniuose teismuose. Antra, taip pat darytina išvada, jog kadangi nebuvo nustatyta, kad pašto paslaugų operatoriams buvo kliudoma Lenkijoje siūlyti universalijai paslaugai lygiavertes paslaugas, nagrinėjama kompensacijų sistema taip pat negali padaryti žalos ieškovių laisvei užsiimti verslu ar teisei į nuosavybę. Tokia pagalbos priemonė iš tiesų ieškovėms nekliudo naudotis teise vykdyti ekonominę veiklą nagrinėjamoje rinkoje ar teise į nuosavybę siūlant ir parduodant šias paslaugas, įskaitant intelektinės nuosavybės teises.
- 180 Tokiomis aplinkybėmis šeštąjį pagrindą reikia atmesti.

7. Dėl septintojo pagrindo, grindžiamo pareigos motyvuoti pažeidimu

- 181 Ieškovės tvirtina, kad ginčijamas sprendimas nepakankamai motyvuotas, ir šiuo aspektu nurodo devynis motyvus: pirma, Komisija „negavo jokių duomenų apie kitų nei PP operatorių pardavimų pelną“, antra, „ji klaidingai konstatavo, kad neturi informacijos apie kitų nei PP operatorių veiklos pelningumą, todėl rėmėsi tik PP pateiktais duomenimis“, trečia, „ji suklydo sutikdama su 10,82 % PP kapitalo pelningumo norma, kartu pripažindama, kad konkurentams pakako 5,5 % veiklos pelningumo normos“, ketvirta, ji „[ginčijamo sprendimo] motyvuose nepaiškino, kodėl įmoka, kurios viršutinė riba yra 2 % pajamų, buvo tinkama“, penkta, ji taip pat „[ginčijamo sprendimo] motyvuose nenurodė priežasčių, dėl kurių pareigos prisidėti prie fondo ji nelaike diskriminuoja“, šešta, „ji suklydo padarydama išvadą, kad dėl Pašto įstatymo projekto 2012 m. buvo surengtos viešos konsultacijos“, septinta, „ji taip pat klaidingai manė, kad Lenkijos valdžios institucijos buvo nustačiusios 2 % dydžio įmoką į [kompensavimo] fondą ir 1 mln. PLN ribą“, aštunta, „ji padarė klaidingą išvadą, kad pašto operatoriai nepateikė savo pastabų“, ir galiausiai, devinta, „kaip į sunkinančią aplinkybę ji neatsižvelgė į tai, kad buvo atsisakyta viešųjų pirkimų siekiant įvertinti poveikį konkurencijai“.
- 182 Komisija ir Lenkijos Respublika prašo atmesti visą šį pagrindą.
- 183 Iš pradžių reikia priminti, kad pagal SESV 296 straipsnio antrą pastraipą reikalaujamas Komisijos sprendimo dėl valstybės pagalbos motyvavimas turi taip aiškiai ir nedviprasmiškai atskleisti akto priėmusios institucijos argumentus, kad suinteresuotieji asmenys galėtų sužinoti priimtą priemonę pagrindžiančius motyvus, o kompetentingas teismas – vykdyti jo kontrolę. Reikalavimas motyvuoti turi būti vertinamas atsižvelgiant į bylos aplinkybes, ypač į akto turinį, nurodytų motyvų pobūdį bei asmenų, kuriems aktas skirtas, ar kitų asmenų, su kuriais aktas konkrečiai ir tiesiogiai susijęs, suinteresuotumą gauti paaiškinimus. Nurodant motyvus nereikalaujama tiksliai atskleisti visų svarbių faktinių ir teisinių aplinkybių, nes klausimas, ar akto motyvavimas atitinka SESV 296 straipsnio antros pastraipos reikalavimus, turi būti vertinamas atsižvelgiant ne tik į jo formuluotę, bet ir į kontekstą ir visas atitinkamą sritį reglamentuojančias teisės normas (žr. 2009 m. gruodžio 2 d. Sprendimo *Komisija / Airija ir kt.*, C-89/08 P, EU:C:2009:742, 77 punktą ir nurodytą jurisprudenciją). Be to, Komisijos sprendime nereikšti prieštaravimų, priimtame pasibaigus preliminarus tyrimo procedūrai, turi būti nurodyti esminiai motyvai, leidžiantys suinteresuotosioms trečiosioms šalims suprasti argumentus, dėl kurių Komisija manė, kad nekyla didelių sunkumų vertinant atitinkamos pagalbos priemonės suderinamumą su vidaus rinka (šiuo klausimu žr. 2008 m. gruodžio 22 d. Sprendimo *Régie Networks*, C-333/07, EU:C:2008:764, 64 ir 65 punktus ir nurodytą jurisprudenciją).
- 184 Kartu vertinant septynis iš devynių pirmesniame punkte apibendrintų motyvų darytina aiški išvada, kad ieškovės iš esmės painioja faktinių ir teisinių aplinkybių, kuriomis remiantis priimtas ginčijamas sprendimas, pagrįstumą su šio akto motyvų nenurodymu ar stoka, todėl tokius kaltinimus reikia laikyti netinkamais (šiuo klausimu žr. 1998 m. balandžio 2 d. Sprendimo *Komisija / Sytraval ir Brink's France*,

C-367/95 P, EU:C:1998:154, 65–67 punktus). Iš tiesų „netinkamas motyvavimas“, net jeigu tai įrodyta, savaime nereiškia motyvų „nebuvo“ ar „stokos“ (šiuo klausimu žr. 2015 m. birželio 18 d. Sprendimo *Ipatau / Taryba*, C-535/14 P, EU:C:2015:407, 37 punktą).

185 Tai pasakytina apie šio sprendimo 180 punkte paminėtus tris pirmus kaltinimus ir apie keturis paskutinius kaltinimus, kuriais iš esmės siekiama užginčyti ginčijamo sprendimo pagrįstumą dėl pakankamų įrodymų nebuvimo (pirmas kaltinimas), faktinės klaidos (antras, šeštas ir aštuntas kaltinimai) ir vertinimo klaidos bei teisės klaidos (trečias, septintas ir devintas kaltinimai).

186 Kalbant apie ketvirtą kaltinimą, kad Komisija, ieškovių manymu, „[ginčijamo sprendimo] motyvuose nepaaiškino, kodėl įmoka, kurios viršutinė riba yra 2 % pajamų, buvo tinkama“, reikia priminti, kad ginčijamo sprendimo 168 konstatuojamojoje dalyje Komisija padarė išvadą, jog procentinę dalį, lemiančią maksimalią įmoką, t. y. 2 % apyvartos, galima laikyti proporcinga, nes tai yra tik dalis PP pelningumo normos lygiaverčių paslaugų srityje. Komisija patikslino, kad ji tikėjosi, jog PP konkurentai taip pat gali pasiekti tokį pelningumą, todėl buvo pagrindo manyti, kad šis įmokos dydis neišstums konkurentų iš rinkos ar nepaliks jų už jos ribų.

187 Iš šios konstatuojamosios dalies matyti, kad Komisija nurodė priežastis, dėl kurių manė, jog maksimalią įmoką lemianti procentinė dalis šiuo atveju yra tinkama. Kadangi Komisija pažymėjo, kad ši procentinė dalis reiškė tik dalį PP pelningumo normos lygiagrečių paslaugų srityje – pelningumo normos, kurią, anot jos, gali pasiekti paslaugų teikėjai, turintys prisidėti prie kompensacijų fondo finansavimo, – taigi dėl jos konkurentai nebuvo išstumiami iš rinkos ar paliekami už jos ribų, ši institucija tinkamai nurodė priežastis, dėl kurių manė, kad ši procentinė dalis yra tinkama. Be to, ši ginčijamo sprendimo konstatuojamoji dalis, pirma, leido ieškovėms sužinoti priemonės priėmimą pagrindžiančias priežastis siekiant apginti savo teises ir, antra, suteikė Sąjungos teismui galimybę vykdyti sprendimo teisėtumo kontrolę. Iš tiesų ieškovės galėjo ginčyti šių vertinimų pagrįstumą, visų pirma kaltindamos Komisiją tuo, kad ji PP pelningumo normą pripažino vieninteliu referenciniu dydžiu vertinant 2 % ribos tinkamumą, nors OZPNOP ją buvo informavusi apie tai, kad PP konkurentų pelningumo norma yra nuo 1 iki 2,5 %. Be to, kaip nurodyta šio sprendimo 113 ir paskesniuose punktuose, Bendrasis Teismas galėjo nuspręsti dėl šio argumento. Todėl ieškovės šiuo aspektu klaidingai nurodo motyvų nebuvimą.

188 Galiausiai, kalbant apie penktą kaltinimą, siejamą su tuo, kad Komisija taip pat „[ginčijamo sprendimo] motyvuose nenurodė priežasčių, dėl kurių pareigos prisidėti prie fondo ji nelaikė diskriminacine“, reikia pažymėti, kad ginčijamo sprendimo 10, 11 ir 166 konstatuojamosios dalys suformuluotos taip:

„10) Pašto įstatyme taip pat pateikta „universaliasias pašto paslaugas sudarančių paslaugų“ (toliau – pakeičiamos paslaugos) apibrėžtis. Remiantis Pašto įstatymo 3 straipsnio 30 dalimi, šios paslaugos apima „laiškų ir pašto siuntų, kurių svoris ir išmatavimai yra tokie, kaip nurodytieji universalijų paslaugų atveju, ir akliesiems skirto pašto siuntimo paslaugas, kurių neteikia operatorius, paskirtas teikti universaliasias paslaugas, laikydamasis universalijų paslaugų įsipareigojimų“. Pakeičiamos paslaugos neapima greituoju paštu siunčiamų siuntų surinkimo, rūšiavimo, gabenimo ir pristatymo paslaugų.

11) Lenkijos valdžios institucijos patvirtina, kad šias paslaugas gali pakeisti universaliosios paslaugos pagal Trečios pašto paslaugų direktyvos 27 konstatuojamąją dalį, kurioje nustatyta: „Norėdamos nustatyti, iš kurių įmonių gali būti pareikalauta mokėti įmokas į kompensacijų fondą, valstybės narės turėtų įvertinti, ar naudotojo požiūriu šių įmonių teikiamos paslaugos, atsižvelgiant į jų ypatybes, įskaitant pridėtinės vertės ypatybes bei paslaugų paskirtį ir kainodarą, gali būti laikomos paslaugomis, priskiriamomis universalijų paslaugų sričiai, nes jos gali pakankamu mastu pakeisti universaliasias paslaugas. Šios paslaugos neprivalo turėti visų universaliosios paslaugos ypatybių, pvz., pristatymo kiekvieną dieną arba visos valstybės narės teritorijos aprėpties.“

„166) Jei gauta bendra procentinės dalies norma yra didesnė nei 2 %, kiekvieno operatoriaus mokėtina įmoka yra 2 % (viršutinė riba) nuo kiekvieno turinčio prisidėti pasaulio teikėjo atitinkamų pajamų. Kadangi ši procentinės dalies norma vienodai taikoma visiems rinkos dalyviams, kiekvienas operatorius prisideda tokia pačia pajamų dalimi universaliųjų paslaugų ir pakeičiamų paslaugų sektoriuje. Taigi įmoką, kurią turi mokėti kiekvienas operatorius, galima laikyti nediskriminacine.“

189 Kadangi Komisija pažymėjo, kad pagal Lenkijos pašto įstatymą lygiavertės paslaugos neapima greitojo siuntų pristatymo paslaugų, ir nurodė, kad nustatant, kurios įmonės turi prisidėti prie fondo, reikėjo išnagrinėti, ar šių įmonių teikiamas paslaugas naudotojai gali laikyti universaliosiomis paslaugomis, ji netiesiogiai, tačiau neabejotinai manė, kad greitojo siuntų pristatymo paslaugos, naudotojo požiūriu, nėra tos, kurias apima universalioji paslauga. Komisija manė, jog kadangi maksimalią įmoką lemianti procentinė dalis buvo vienodai taikoma visiems rinkos dalyviams, iš kiekvieno paslaugų teikėjo reikalaujama įmoka nebuvo diskriminacinė. Be to, šios ginčijamo sprendimo konstatuojamosios dalys, pirma, leido ieškovėms sužinoti priemonės priėmimą pagrindžiančias priežastis siekiant apginti savo teises ir, antra, suteikė Sąjungos teismui galimybę vykdyti ginčijamo sprendimo teisėtumo kontrolę šiuo aspektu. Iš tiesų ieškovės galėjo ginčyti šių vertinimų pagrįstumą, be kita ko, ieškinių 58 ir 59 punktuose teigdamos, kad nebuvo sunku nustatyti, jog siuntų pristatymo paslaugos, naudotojų požiūriu, yra panašios į universaliąsias paslaugas ir kad dėl savo naudojimo būdo, tarifų ir teikimo sąlygų siuntų pristatymo paslaugos gali pakeisti universaliąsias paslaugas. Be to, kaip pažymėta šio sprendimo 91 ir paskesniuose punktuose, Bendrasis Teismas turėjo galimybę nuspręsti dėl šių teiginių. Taigi ieškovės klysta tvirtindamos, kad motyvai šiuo atžvilgiu yra nepakankami.

190 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia atmesti septintąjį pagrindą ir atitinkamai visą ieškinį.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

191 Pagal Procedūros reglamento 134 straipsnį iš pralaimėjusios šalies priteisiamos bylinėjimosi išlaidos, jeigu laimėjusi šalis to reikalavo.

192 Kadangi ieškovės pralaimėjo bylą, jos turi padengti Komisijos bylinėjimosi išlaidas pagal jos pateiktus reikalavimus.

193 Pagal Procedūros reglamento 138 straipsnio 1 dalį Lenkijos Respublika padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais,

BENDRASIS TEISMAS (trečioji išplėstinė kolegija)

nusprendžia:

- 1. Atmesti ieškinius.**
- 2. *Inpost Paczkomaty sp. z o.o.* ir *Inpost S.A.* padengia savo ir Europos Komisijos patirtas bylinėjimosi išlaidas.**
- 3. Lenkijos Respublika padengia savo bylinėjimosi išlaidas.**

Frimodt Nielsen

Kreuschitz

Forrester

Półtorak

Perillo

Paskelbtas 2019 m. kovo 19 d. viešame teismo posėdyje Liuksemburge.

Parašai.

Turinys

I. Ginčo aplinkybės ir taikytinos teisės pagrindinės nuostatos	2
II. Procesas ir šalių reikalavimai	3
III. Dėl teisės	4
A. Dėl ginčo dalyko ir dėl ieškovių suinteresuotumo pareikšti ieškinį	4
B. Dėl esmės	5
1. Dėl pirmojo pagrindo, grindžiamo SESV 106 straipsnio 2 dalies pažeidimu, nes nebuvo laikomasi Pašto paslaugų direktyvos 7 straipsnio 2 dalies ir Bendrųjų nuostatų dėl BESP 19 punkto	5
2. Dėl antrojo pagrindo, grindžiamo SESV 106 straipsnio 2 dalies pažeidimu, nes Bendrųjų nuostatų dėl BESP 14 ir 60 punktuose numatytos sąlygos buvo klaidingai pripažintos įvykdytomis	6
a) Dėl pirmo kaltinimo	7
b) Dėl antro kaltinimo	8
3. Dėl trečiojo pagrindo, grindžiamo, pirma, SESV 106 straipsnio 2 dalies pažeidimu, nes Komisija pažeidė Bendrųjų nuostatų dėl BESP 52 punktą, ir, antra, Pašto paslaugų direktyvos 7 straipsnio 1, 3–5 dalių pažeidimu	8
a) Dėl trečiojo pagrindo apimties ir dėl jo veiksmingumo, atsižvelgiant į kaltinimą, kad buvo pažeistas Pašto paslaugų direktyvos 7 straipsnis	9
b) Dėl pirmos dalies, siejamos su tariamai diskriminaciniu maksimalią įmoką lemiančios procentinės dalies pobūdžiu	11
1) Dėl universaliosios paslaugos operatoriaus ir lygiaverčių paslaugų operatorių panašumo	12
2) Dėl panašumo į siuntų pristatymo paslaugas	13
c) Dėl antros dalies, siejamos su tariamu maksimalią įmoką lemiančios procentinės dalies neproporcingumu ir su pajamų riba, kurią pasiekus turi būti prisidedama	15
1) Dėl maksimalią įmoką lemiančios procentinės dalies proporcingumo	16
2) Dėl pajamų ribos, kurią pasiekę operatoriai turi prisidėti prie finansavimo	18
d) Dėl trečios dalies, siejamos su skaidrumo principo pažeidimu	19
e) Dėl ketvirtos dalies, siejamos su Pašto paslaugų direktyvos 7 straipsnio 3 dalyje numatytos sąlygos, susijusios su nepagrįstai didele finansine našta, nesilaikymu	20
4. Dėl ketvirtojo pagrindo, grindžiamo Pašto paslaugų direktyvos 7 straipsnio 1 dalies ir 8 straipsnio pažeidimu	22
5. Dėl penktojo pagrindo, grindžiamo SESV 102 straipsnio ir 106 straipsnio 1 dalies pažeidimu	23

6. Šeštasis pagrindas, grindžiamas Chartijos 16 straipsnio ir 17 straipsnio 1 dalies, aiškinamų kartu su 52 straipsniu, pažeidimu	23
7. Dėl septintojo pagrindo, grindžiamo pareigos motyvuoti pažeidimu	24
Dėl bylinėjimosi išlaidų	26